X. évfolyam. 5. szám
1954. január 28

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Vissza a faluba

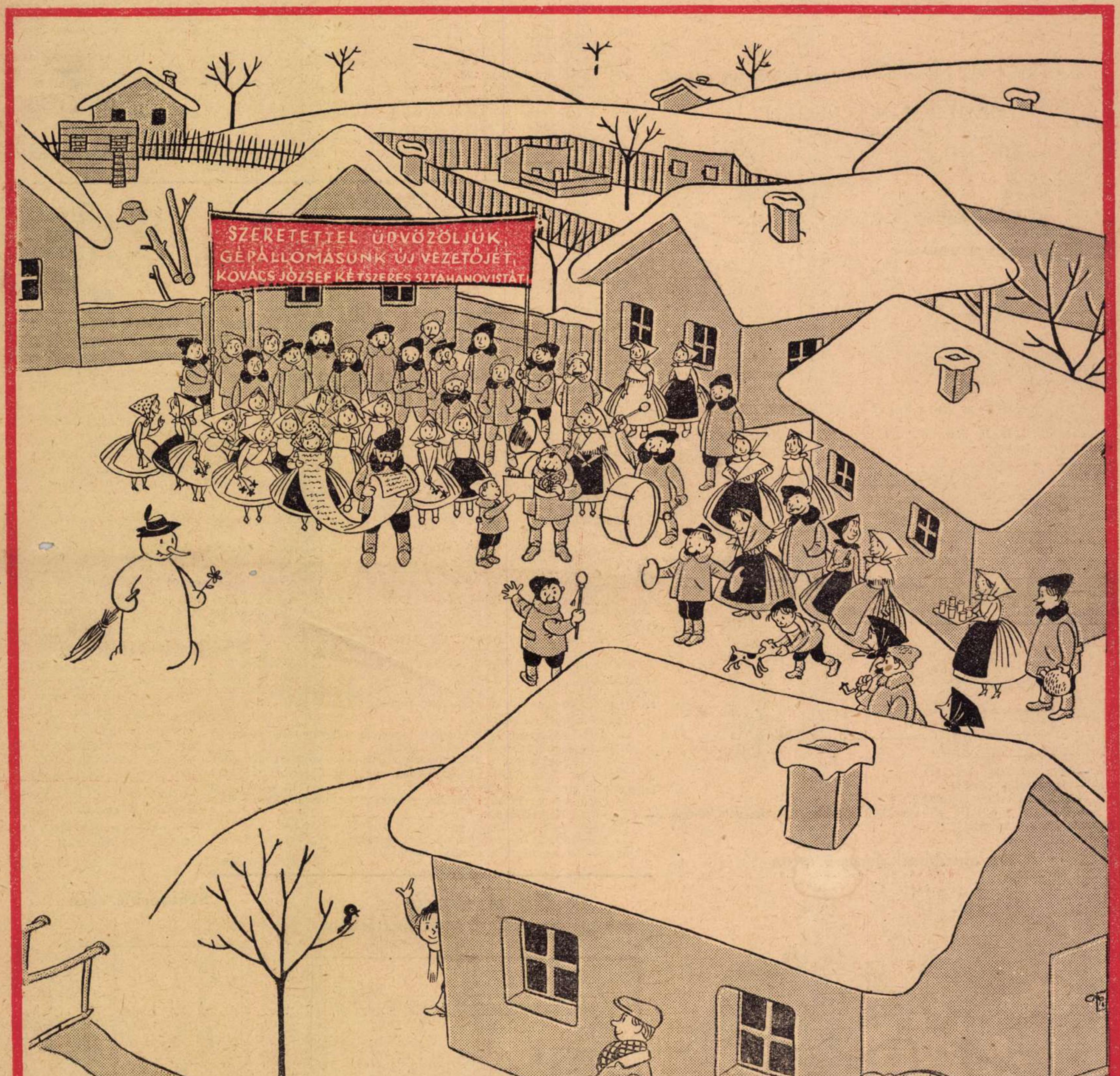
SZERETETTEL ÜDVÖZÖLJÜK GÉPÁLLOMÁSUNK ÚJ VEZETŐJÉT, KOVÁCS JÓZSEF KÉTSZERES SZTAHANOVISTÁT

– Milyen meglepetés lesz! Még biztosan alszik mindenki ...

Ahol rossz a tanácselnök

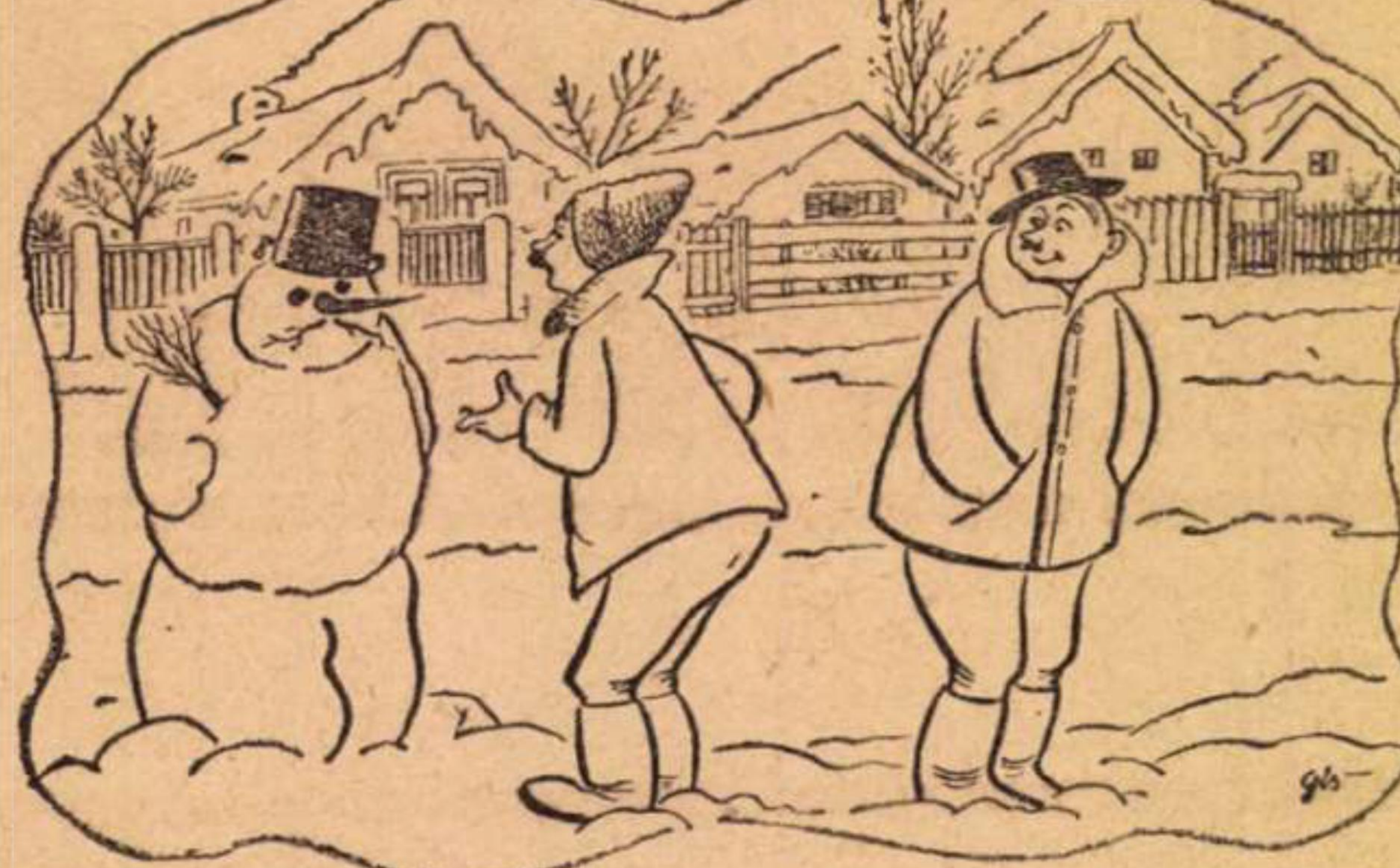

— Maga egy hóemberrel beszélget?
— Azt hittem, hogy a tanácselnök, mert egy félórája nem válaszol.

KÁDER A MÉRLEGEN

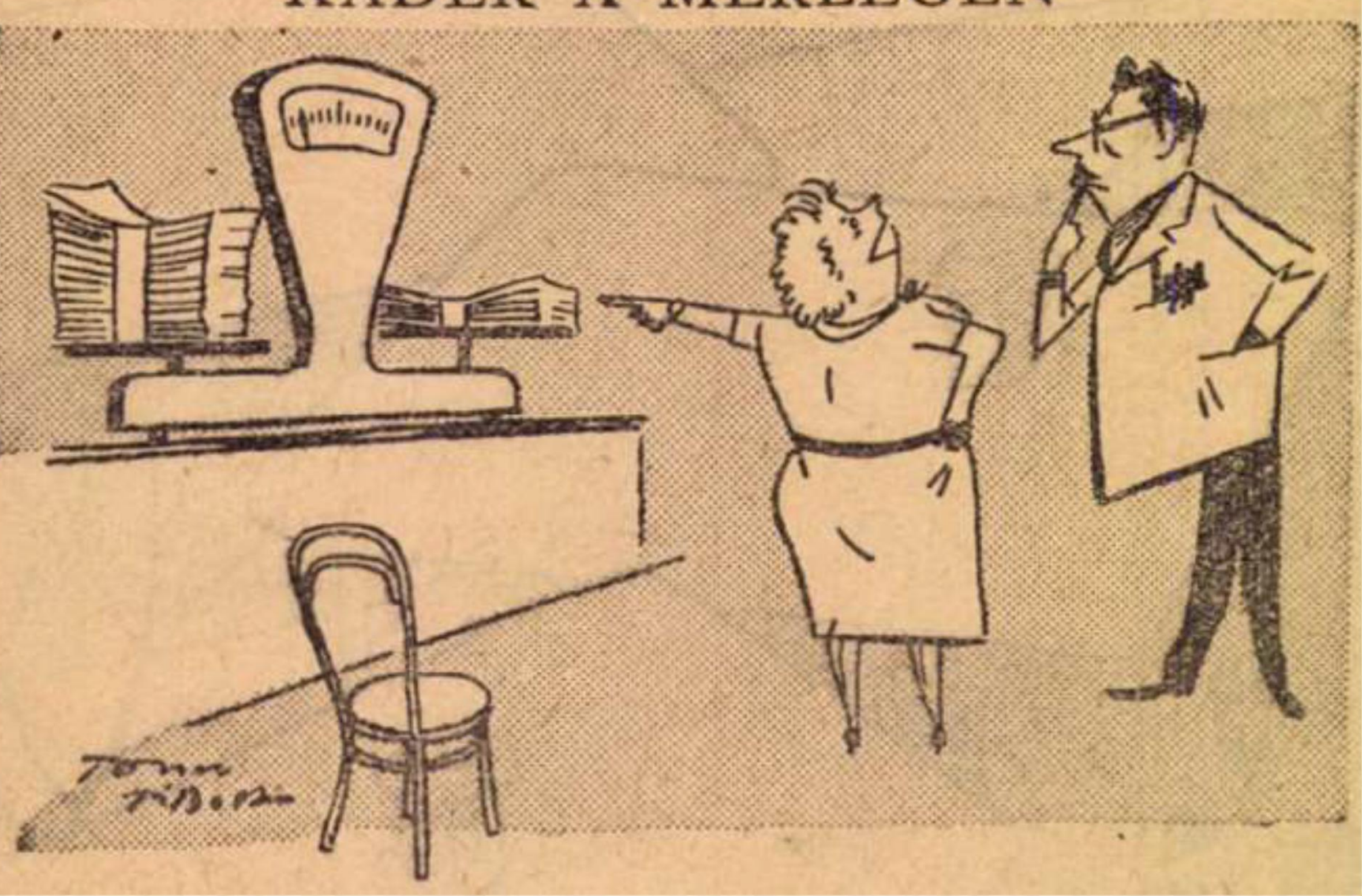

Igazgató: Szeretném azt a Borsos Gyulát kiemelni. Mit szól hozzá az elvtársnő?

Személyzeti főnök: Azt lehet! Három és félkiló akta szól mellette és csak hetven deka ellene...

ATTÓL FÜGG

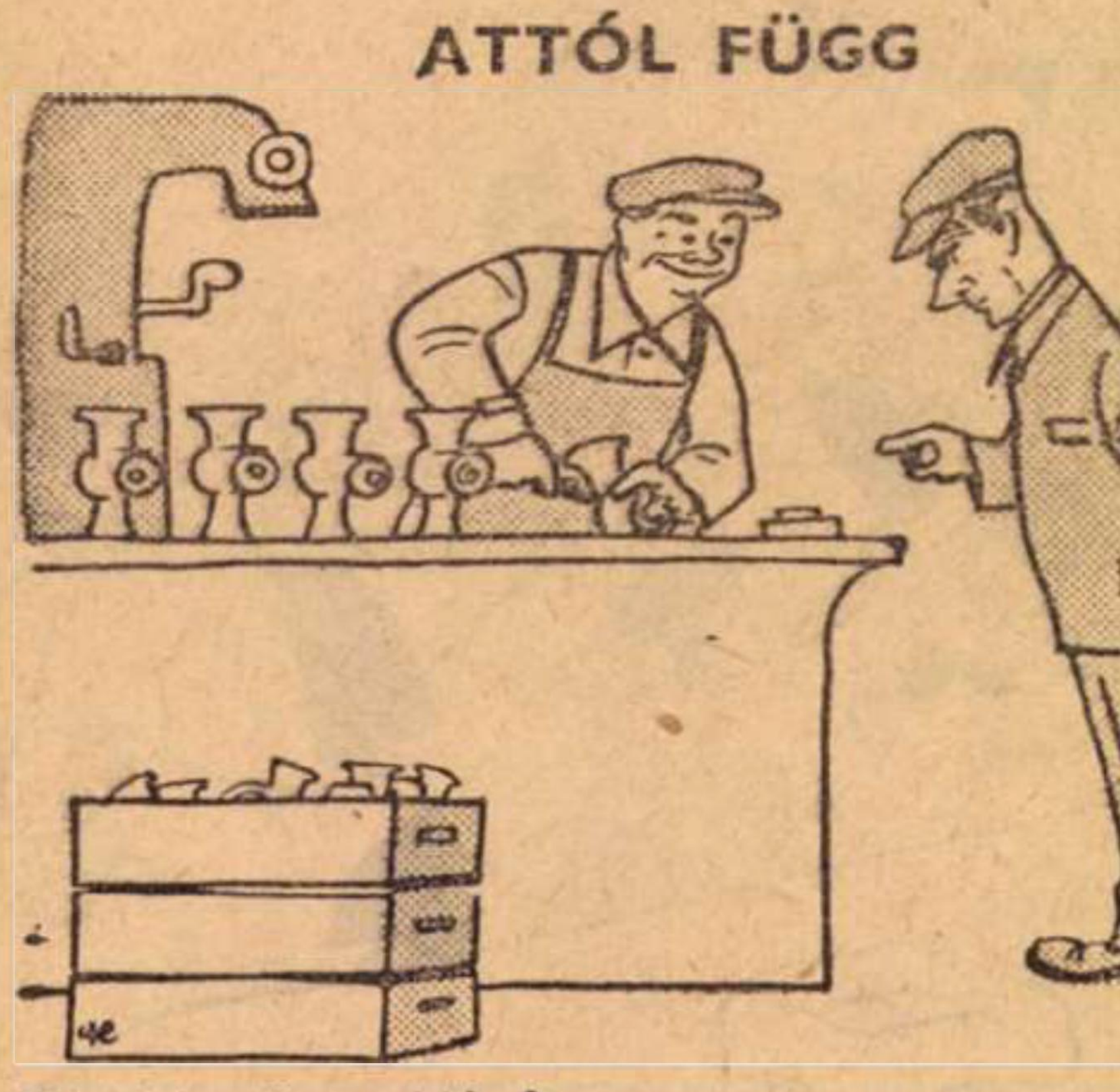

— Min dolgozik, szaktárs?
— Húsdarálót csinálok.
— Exportra, vagy belföldre?
— Az attól függ. Ha jól sikerül, Törökországnak, ha nem sikerül, átpasszoljuk a Vasértnek!

Az autóbuszkalauznő álma

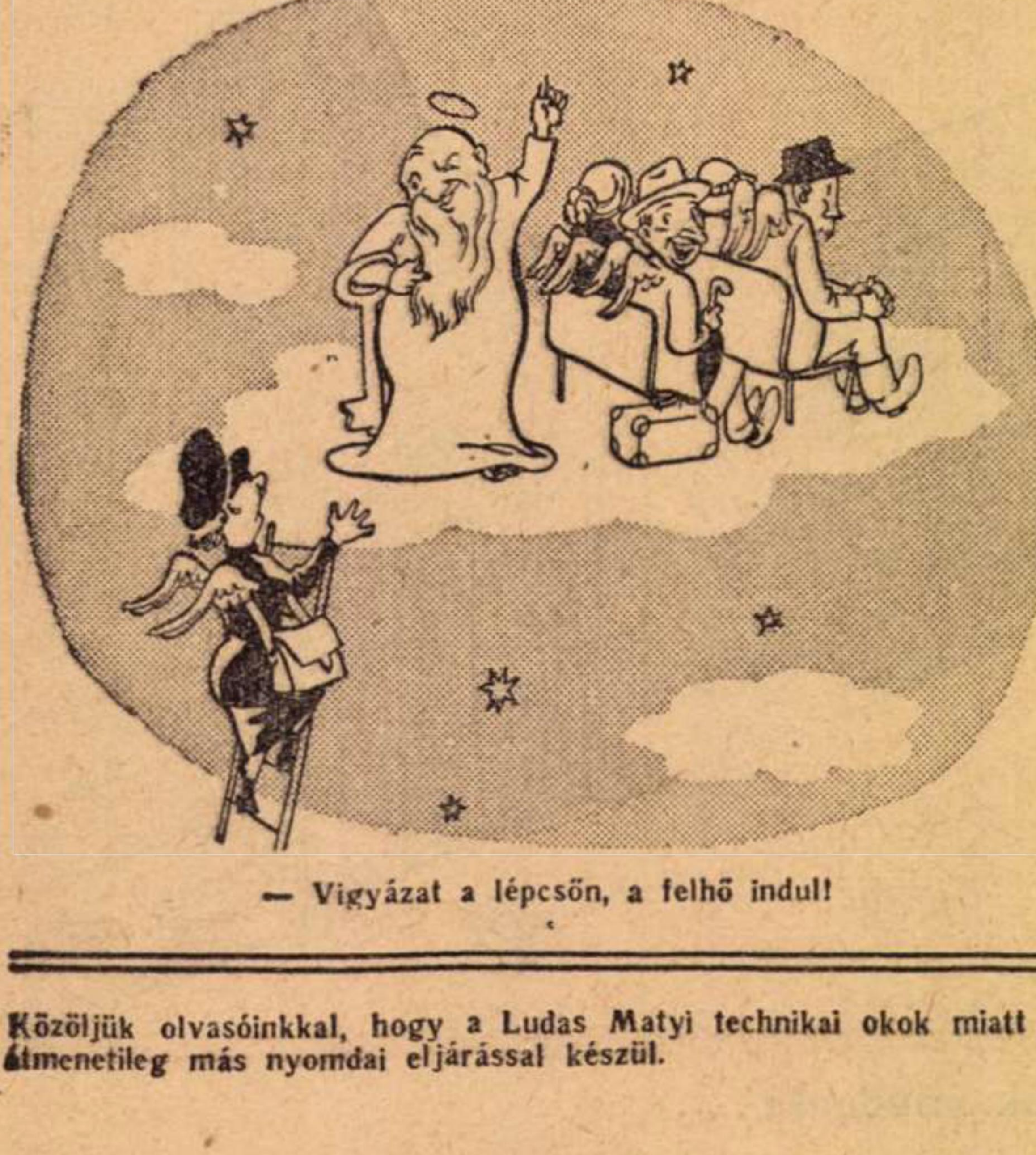

— Vigyázat a lépcsőn, a felhő indul!

Közöljük olvasóinkkal, hogy a Ludas Matyi technikai okok miatt átmenetileg más nyomdai eljárással készül.

DARVAS SZILÁRD:

Példázat a fiatalságtól

Sándor negyvenötéves volt. Manci harmincnyolc.

•

Fent a Széchenyi-hegyen vastag pelyhekben hullott a hó, közvetlenül az égből, minden magánszektor kikapcsolásával egyenesen a termelőtől. Üzemben volt az egész természet, a fákon bánatos verebek csiripelték a rádió legfrissebb táncdalát, amit ők még a nagyapjuktól tanultak.

Gyönyörű volt az egész, kár lett volna valamit hozzátenni vagy elvenni.

Ilyen idillikus környezetben találkoztak Sándor és Manci, hogy bimbózó szerelmüket megsétáltassák a hegyen, ezen a hópaplannal borított mennyezetes ágyon.

Igen szemrevaló pár voltak, csoda hogy függetlenségüket annyi éven át meg tudták őrizni, s nem zuhantak mindketten a házasság semmi mással össze nem hasonlítható boldog állapotába.

De viszont ami késett, az nem múlott, s ennek a kis sétának is az volt a célja, hogy siettesse az elkerülhetetlen frigyet. A friss levegő valósággal megfiatalította őket, Sándor negyvennek érezte magát, Manci huszonnyolcnak.

Egymás kezét fogva, mint két kis zerge szökdécseltek lefelé a hegyről, ami nem volt könnyű dolog, mert a hótól síkos volt az út, de borzasztóan rájuk jött a fiatalság, ami mind a természettől volt.

Manci pajkosan intett, nekiiramodott és eltűnt a fák között, Sándor utána vetemedett és hurrá! Ez volt aztán a kergetőzés! Nem volt elég ugyanis nekik, hogy megfiatalodtak, még annál is fiatalabbnak akartak látszani. Ha egy Manci menni kezd, nincs megállás.

A Normafa táján Manci húszévesnek érezte magát, Sándor huszonnyolcnak. Aztán mintha elvágták volna. A zabolátlan futkosás következtében rohamosan kezdtek öregedni.

Manci ugyan még átszaladt egy keskeny pallón, de ezt már minden meggyőződés nélkül tette. Sándor zihálva követte és majdnem beleszédült fejjel előre a befagyott patakba. Egyszerre nagyon idétlennek kezdte érezni az egész fogócskát, továbbá eszébejutott, hogy neki viszere van, melynek birtokában nehéz dalos szájjal kacagni.

Persze az idillt nem lehetett csak úgy abbahagyni, épp ezért Manci, hogy szép vonásainak dúltságát rejtse, tovább nyargalászott, nyomában az erősen negyvenötéves Sándorral. Ekkorra már Manci is visszanyerte összes éveit, s a legkisebb dévajkodás is hallatlan erőfeszítésekbe került neki, miközben usgyi továbbszaladtak.

Még egy rövid fáramászást rendeztek merő fiatalságból és pihenőképen, a továbbiakban azonban futkosásuk lassan fürge vánszorgásba csapott át. Vad gondolatok kergetőztek agyukban és sokért nem adták volna, ha valamiképen megszabadulhatnak egymástól.

•

Mire leértek a völgybe, Sándor hetvenötéves volt, Manci hatvan.

FŐ AZ ŐSZINTESÉG!

Letenye kartársnak volt egy kitűnő ébresztő-órája, az kukorékolta ki minden reggel az ágyból. De az egyik reggelen elfelejtett megszólalni az az ócska vacak. Ennek az lett a következménye, hogy Letenye elkésett a hivatalból.

Amikor Tóházi osztályvezető felelősségre vonta, őszintén megmondotta, hogy:

— Kérem, azért késtem, mert nem ébresztett fel a vekker...

Tóházi gúnyosan elmosolyodott, a kartársak kuncogni kezdtek.

— Nanemondja, — csóválta meg a fejét az osztályvezető, — nem szólalt meg a vekker? — Aztán epés mosollyal hozzátette: — Mondja, jobbat nem tud kitalálni?

Letenye magyarázkodni kezdett, de akkor már senki sem figyelt rá.

Másnap, munkaidő után osztályértekezletet tartottak, de Letenye elkérezkedett, mert meg akarta látogatni beteg nagynénikéjét, akit nagyon szeretett. Tóházi kicsit haragosan azt felelte:

— Hm, beteg a nagynénikéje?... Mondhatom nincs nagy fantáziája! — Erre aztán mindenki hahotázni kezdett, az egyik kartárs kacsintgatva oldalba lökte és azt dudorászta a fülébe, hogy: csókoltatom a tántit, csókoltatom a tántit...

Pár nap mulva újra el kellett kérezkednie, mert a nagymama feljött Mócsoládról Pestre és ki kellett menni érte a vasúthoz.

— Egyszer a nagynéni beteg, most meg a nagymama érkezik! — dühösködött Tóházi. — De nagy familiája van... Megkérem, hagyja ezeket a meséket...!

A következő napon kilencig benn dolgozott a hivatalban, határidős munkájuk volt. Fáradtan, éhesen tért haza.

— Hol voltál ilyen sokáig? — kérdezte a felesége.

— Dolgoztunk...

— Cöcö, dolgoztatok?! — hitetlenkedett a felesége. — Dolgoztatok!

Aznap este Letenye elhatározta magában, hogy ezentúl nem lesz őszinte, mert hiába mond igazat, nem hiszi el senki.

Amikor aztán újra elkésett, így magyarázkodott:

— Képzeljétek el, mi történt velem?! A házfelügyelőnk elvesztette a kapukulcsot, reggel nem tudta kinyitni a kaput... Telefonáltunk a szövetkezetbe, de ott még nem volt senki... Csak úgy tudtam kijutni, hogy a tetőn átmásztam a szomszéd házba és ott kötélen leereszkedtem az egyik lichthofba... Különben nem tudtam volna bejönni...

Tóházi a fejét csóválta:

— Azért ezt mégse kellett volna, legfeljebb későbben ért volna be.

Délután egy órával előbb elkérezkedett:

— Behivattak, kérem a Hadtörténeti Múzeumba, mert az anyósom, aki Cinkotán lakik, talált a kiskertjében egy pun szablyát, ezügyben tartanak ott egy konferenciát...

— Csak menjen Letenye kartárs, — veregette meg a vállát Tóházi. — Ez esetben természetesen.

Felesége kérdésére, hogy: hol voltál?, mindig azt felelte:

— Megcsaltalak egy vöröshajú műlovarnővel...

Minden a legnagyobb rendben volt

(mikes)

Amintore Fanfani

Amintore Fanfani — úgy hangzik ez, mint egy örökéletű olasz operaária, jóllehet csak egy rövidéletű olasz miniszterelnök. Ez a fülbemászónevű kereszténydemokrata olyan kormányt alakított, amelyben a nagytőkésektől a Lombard Takarékpénztárak elnökéig minden közbeeső népréteg képviselve van. Amintore Fanfani tehát a széles rétegekre támaszkodik; a derékban széles, zsakettet és cilindert hordó rétegekre. Fanfaninak nincs kisebbségi érzése; kisebbséggel akar kormányozni, de érzés nélkül. A Fanfani-kormány minden tagja kereszténydemokrata, tehát a Fanfani-kormány kétségtelenül egységes; az viszont kétséges, hogy túl fogja-e élni az első bizalmi szavazást. Egyelőre azonban Amintore Fanfani benne ül a miniszterelnöki bársonyszékben, olyan szilárdan és rendíthetetlenül, mintha legalább két hónapig ott akarna ülni. Pedig hamarosan eljön az idő, amikor a kis Amintore Fanfani — valószínűleg még félévi bizonyítványkiosztas előtt — bőgve megy majd az apukájához, az öreg John Foster Dulleshez: „Megbuktam, apuskám! De hidd el, hogy csak azért, mert az olaszok pikkelnek rám.."

g. m.

Egy kis tévedés
avagy: egy falusi sportszertárban

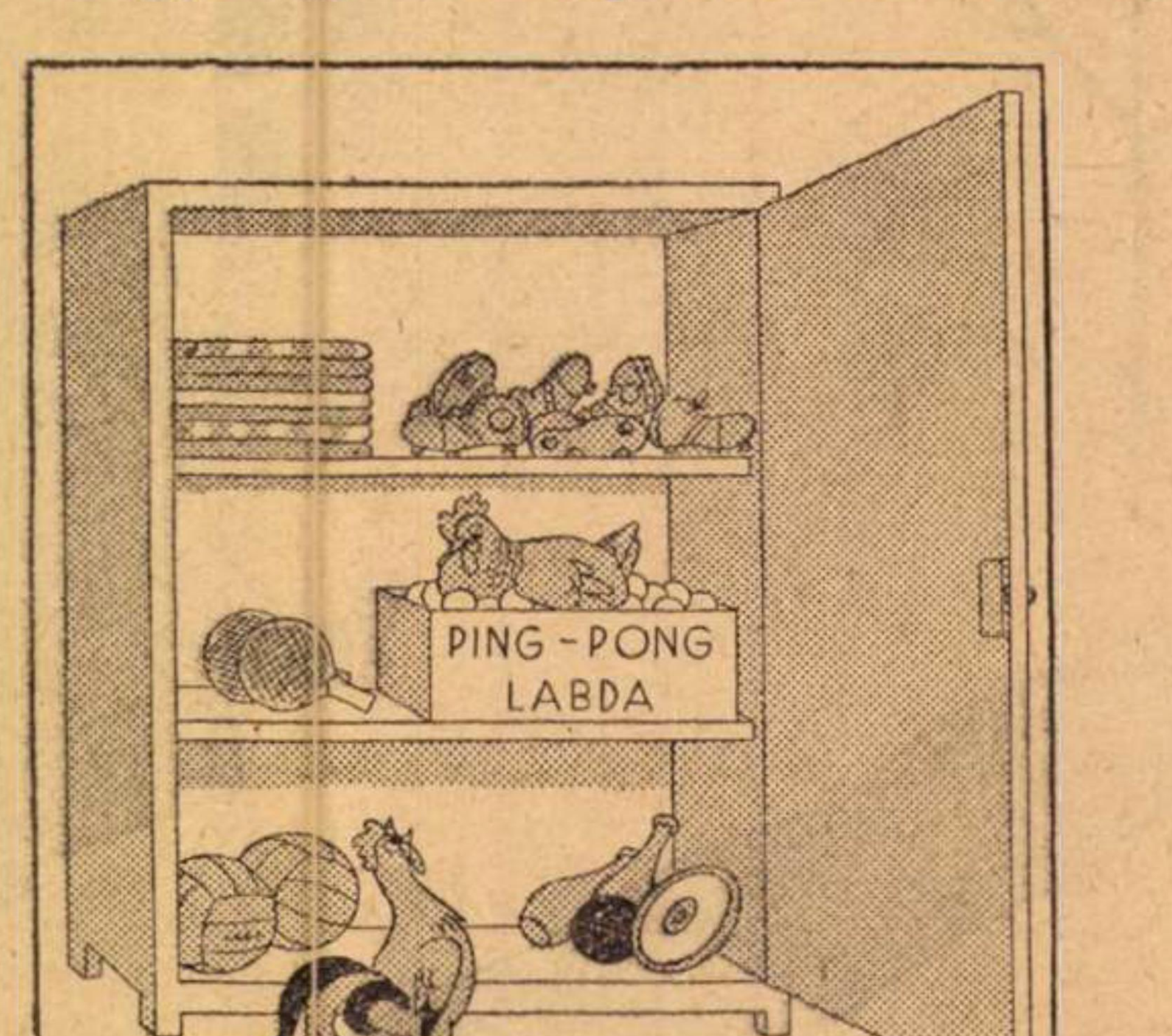

— Gyere már, te buta tyúk, az nem tojás, hanem ping-pong labda...

Szószerint véve

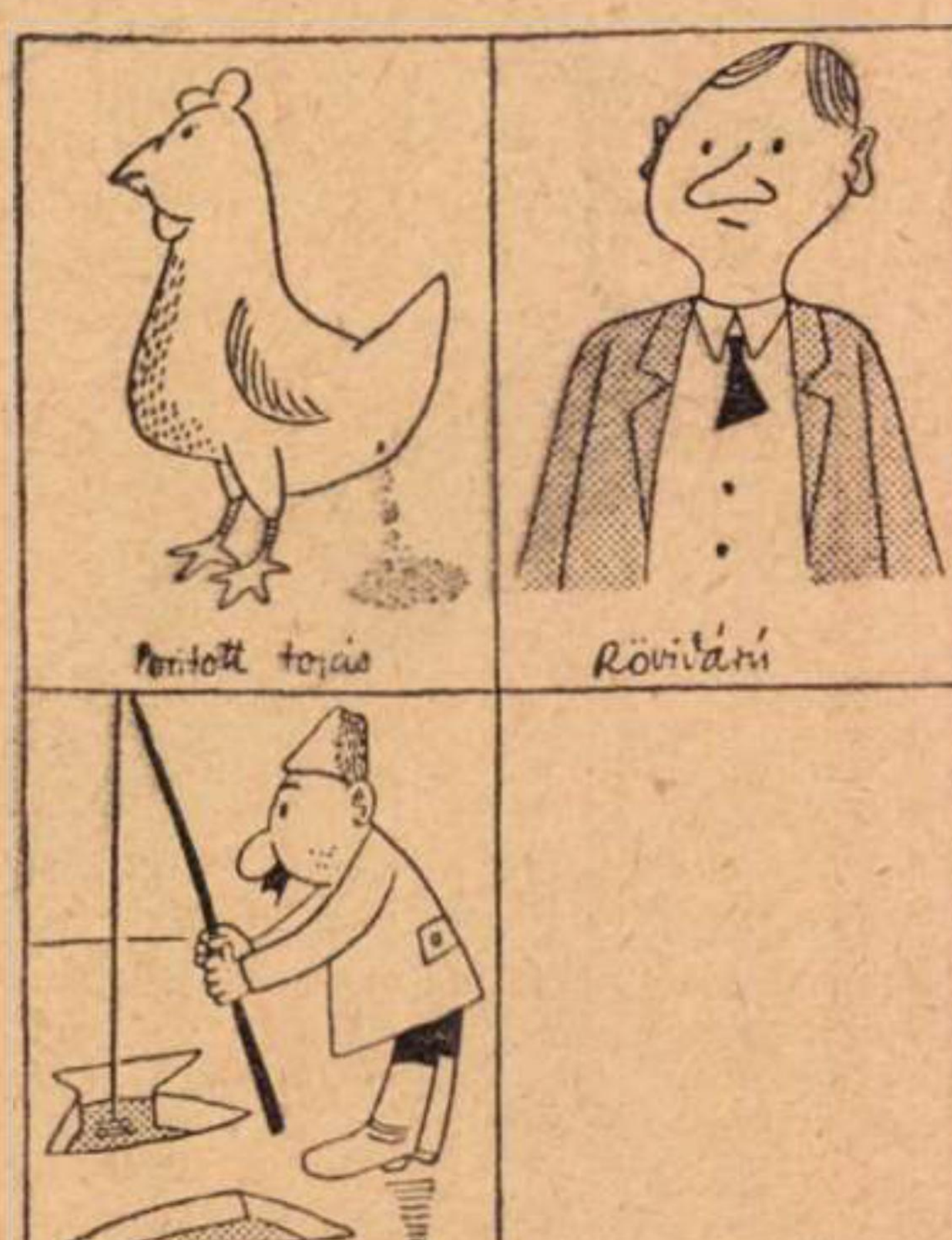

A bonni parlament tárgyalta a hadkötelezettség bevezetését

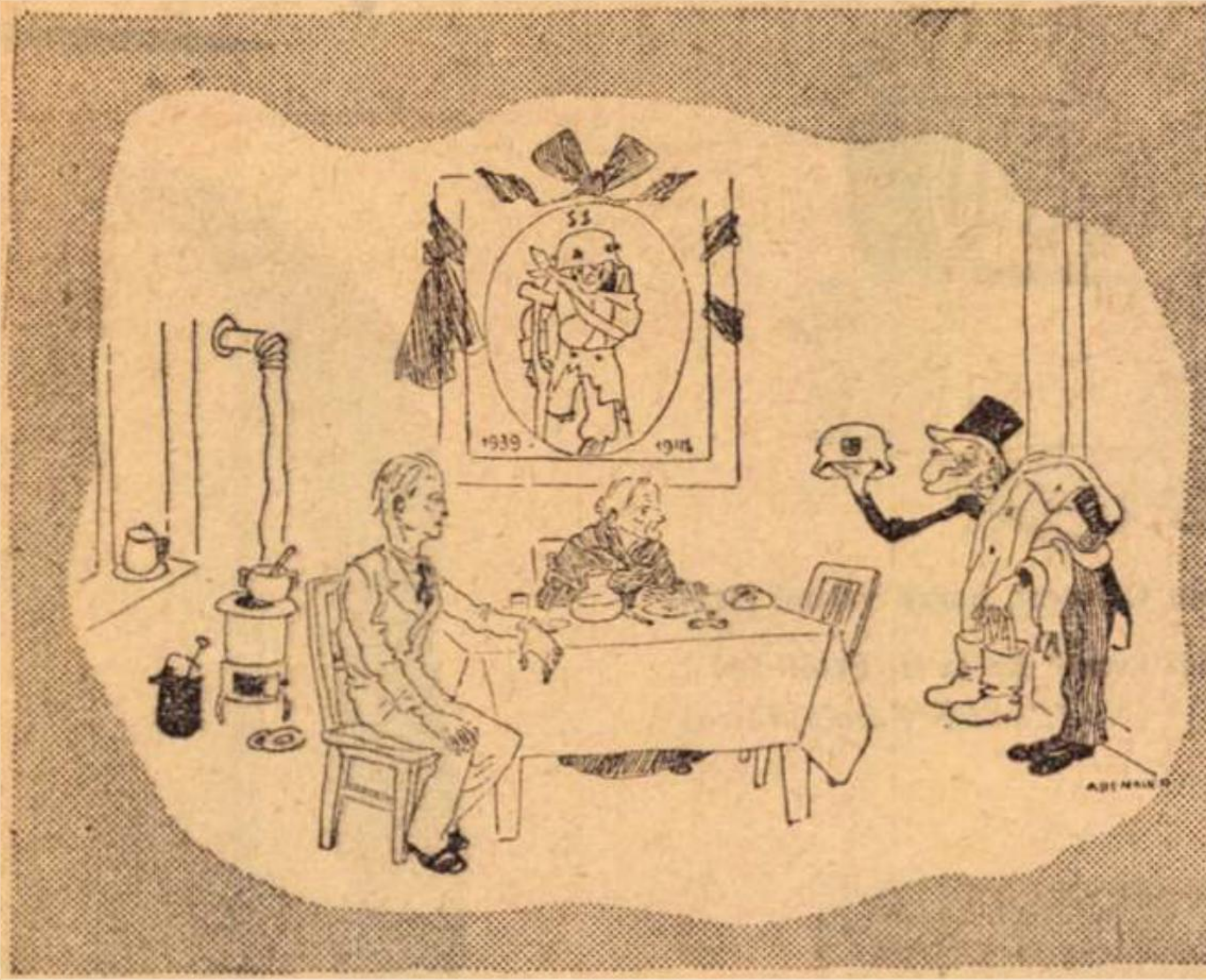

Adenauer: Vegye fel fiatalember, pont úgy fog kinézni, mint boldogult édesapja...

AMERIKAI ÖRÖMÖK

Amerikában hajsza folyik a haladó szellemű tanítók ellen.

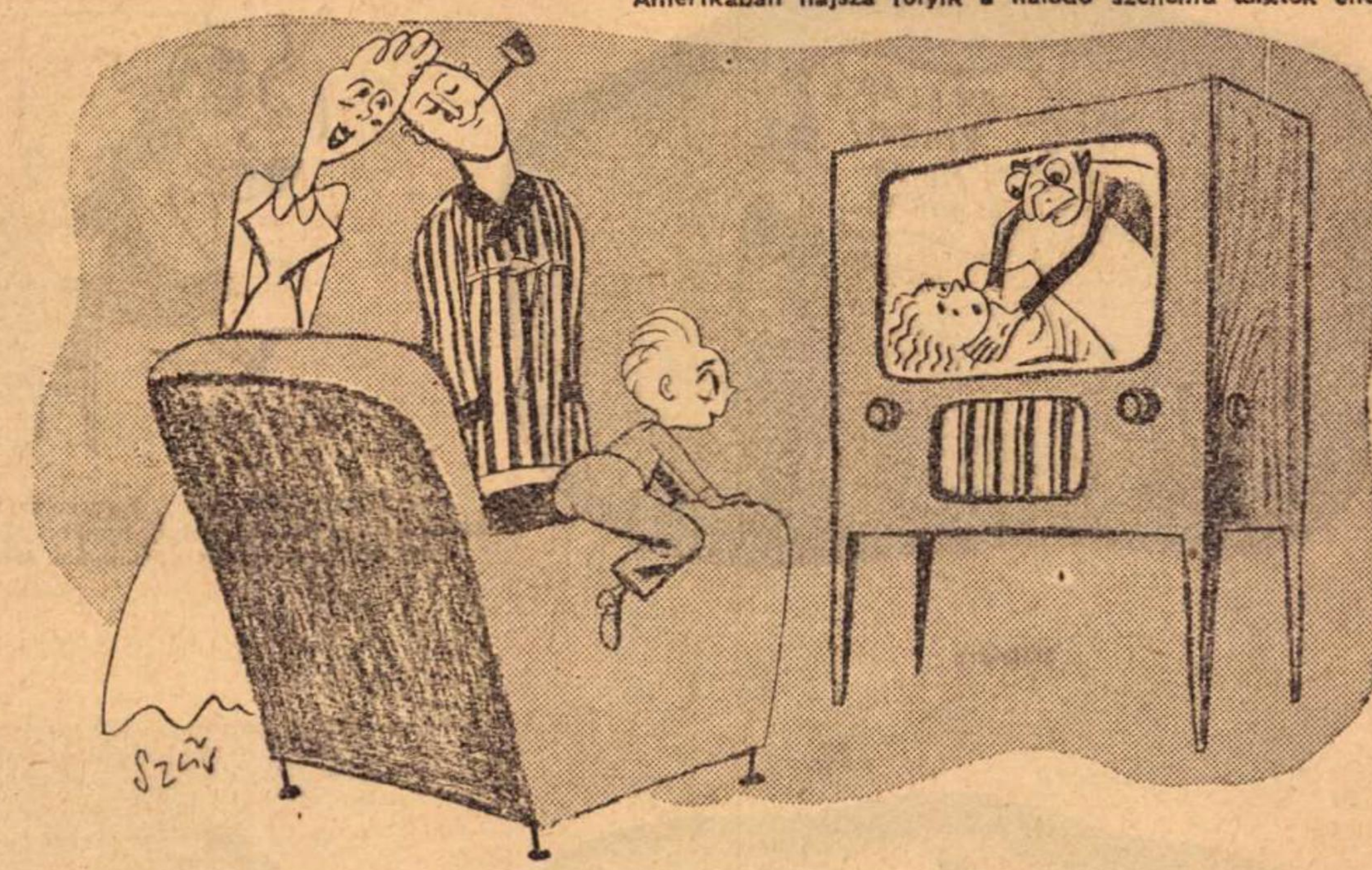

— Hálaistennek, a mi gyerekünk itthon szórakozik, nem mételyezik meg a lelkét az iskolában...

ACZÉL TAMÁS:

Gál, a Központból

Mostanában már szinte várom, hogy reggel félkilenc után néhány perccel megszólal a telefon, s egy ijedt, vékonyka női hang elrebegi — *tessék várni, adom* — utána pedig félelmetes magabiztossággal, keményen, határozottan, minden visszautasítást eleve kizáró módon, rámszól egy nehéz basszus — *itt Gál, a Központból.* Az elmult héten öt nap egymásután dörrent rám ez az ítélkező hang, alkalmam volt eltűnődni, s bosszankodni rajta. A játék naponta megdöbbentően azonos: vékonyka női hang, nehéz basszus, Gál, a Központból, s utána pillanatnyi, hatástleső csend. Nem mentem bele a beszélgetésbe, tévedés, mondtam kissé határozatlanul, mert a központbéli Gál ellentmondást nem tűrő basszusa engem is meglepett, de egyszer a szünetet kihasználatlanul hagyva, a hang mérhetetlen fölénnyel így szólt rám — *maga az Ardai?* Nem — feleltem ismét — magánlakás. Szó nélkül letette a kagylót. Letette? Odavágta, odacsapta, talán el is törött s bár a vonal már megszakadt közöttünk, hallottam amint káromkodik is egyet, fogai közt szűrve a levegőt.

Ennyit tudok hát Gálról, aki a Központban dolgozik. Nem sok, de azt hiszem, nem is kevés. Azt sem tudom, hogy mi a titkárnőjének véleménye róla, vagy Ardai kartárs mit gondol felőle a szíve mélyén, csak amúgy kimondatlanul, mert a néhány pillanatból arra kell következtetnem, hogy Ardai kartárs, hogy úgymondjam egy kissé *tart* Gáltól, szóval nem tudom, hogy milyen ő, alacsony-e vagy magas, szikár-e vagy tömzsi, pocakos, családja van-e vagy agglegény, de azt hiszem mindez alig fontos nekem, mert mindezeken kívül, vagy ezeken túl megvan róla a véleményem. Nem vagyok igazságtalan. Utálom ezt a Gált, a Központból. Biztos vagyok benne, hogy a munkatársai is utálják. De hát akkor miért tűrik? Nem értem a Központot és nem értem a fiókokat, az üzleteket, vagy üzemeket, nem tudom, milyen vállalatról van szó. Pedig Gált jól ismerik az egész vállalatnál. S ő ezt tudja. Tudja és ki is használja. Ardainak is tudnia kell. A titkárnője is tudja. Mert hát akkor miért is jelentkeznék napról napra így a telefonba — *tessék várni, adom.* Nem mondja meg a rebegő női hang, hogy *kit* ad, ez úgy látszik magától értetődik már a vállalatnál. Kit adhat? Gált adja a Központból. Ha azt mondaná, tessék várni, kapcsolom Gál elvtársat, ez egyszerű dolog lenne, nem is illenék hozzá. De névtelenül *adni,* csakis őt lehet, majdnem azt írtam ŐT, Gált, vagy helyesebben GAL-t. Erről a bejelentésről *mindenkinek tudnia kell,* hogy ki veszi kezébe a kagylót. Vésztjósló bejelentés, minden nap kora reggel munkakezdet után, mert a gyakori félkilenc körüli hívásokból erre következtetek. Gál, a Központból, tehát ilyenkor jelentkezik. Ezt már tudják, sőt az a gyanúm, hogy várják. Kicsit talán rettegve is.

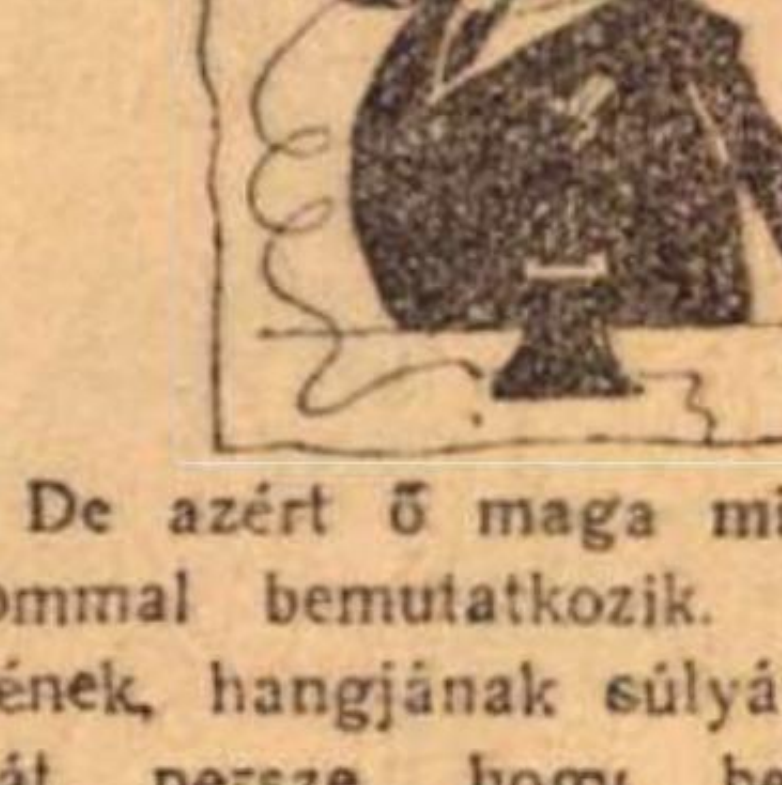

De azért ő maga minden alkalommal bemutatkozik. Ismeri nevének, hangjának súlyát és erejét, hát persze, hogy bemutatkozik. Szinte látom, ahogy magában mosolyog, esetleg titkárnőjére villantja tekintetét: no most, most pofázz Ardai, itt Gál, a Központból. Utólag jut eszembe, hogy ez a dolog, mármint a titkárnővel való tekintetváltás nem valószínű, mert Gálnak a Központban, külön szobája van, s a titkárnője kint ül az előszobában. *Tessék várni, adom* — mondja az előszobában a titkárnő. Majdhogynem azt mondja — *bocsánat adom,* vagy méginkább az van ebben a rebbenő hangsúlyban — *nem tudok mást tenni, adnom kell, mindenki akinek adom bocsásson meg nekem, ez a kötelességem, ezért fizetnek, férjemmel mindketten dolgozunk. Adom.*

És Gál átveszi a vonalat. Arról persze szó sincs, hogy azt mondja — Jó reggelt, itt Gál, a Központból. Köszönni? Ugyan minek? Felesleges. Időpazarlás. Kispolgári csökevény. Persze azt senki sem várja Gáltól, hogy elcsevegjen a kora reggeli órákban kartársai hogylétéről. De köszönni? Gál ismeri a hatásokat. Ha köszönne, az már rontaná a *robbanás* értékét. Így kell ezt csinálni. Hangjából ítélve érzem, hogy ez nála *elvi kérdés,* a tekintély kérdése. De nem csak a hangból ítéltek. A folytatásból is. Íme, tessék: — *Maga az Ardai?* — hallatszik a kagylóból, a kiskirály hangja. Nem mondja, hogy Ardai elvtárs, vagy kartárs, vagy szaktárs. Csak egyszerűen így — Ardai. Maga az Ardai, akinek most rettegnie kell tőlem reszketve félni,. mert én vagyok a Gál a Központból. Aki ismeri a szavak értékét és összetételét, az ebből az egyszerű mondatból is sokat állapíthat meg. *Maga* — mondja ez a Gál, — maga, tehát nem ön és nem te. Ez persze önmagában még rendben van, hiszen ezt a szót használja a magyar nyelv. Csak a mondat, uramisten, a mondat! Miért nézi le, miért veti meg, milyen jogon *magaazardaizza* le Gál a kartársát? Feleljen Ardai elvtárs —adott erre okot? Hogy merészel így beszélni, ha főnök, ha nem főnök az emberekkel Gál? Miért tűritek ezt dolgozók? Ne mondjátok, hogy nem tűritek, engem öt napon át, egy és ugyanazon a módon hívott fel ez a Gál, a Központból! Ha nem tűrnétek, már régen megmondtátok volna neki. *Maga,* Ardai és *maga* Kovács, és *maga,* Kelenné.

Egyébként, ha holnap véletlenül megint felhív engem Gál, a Központból, személyesen is megmondom neki a véleményemet. S megtudom azt is, hol dolgozik, helyesebben azt, hogy hol *tűrik,* hogy *így* dolgozzon. Mert ez a Gál csak azért beszélhet így, mert az az Ardai — megengedi. Tűrhetetlen. Mindkettő. Beszélni is — engedni is! Ennyi az egész.

Ahová ez lép, ott nem nő fű

Luce asszony, az USA római követe, aki bukásba „támogatta" a De Gasperi- és a Pella-kormányt, Párizsba érkezett.

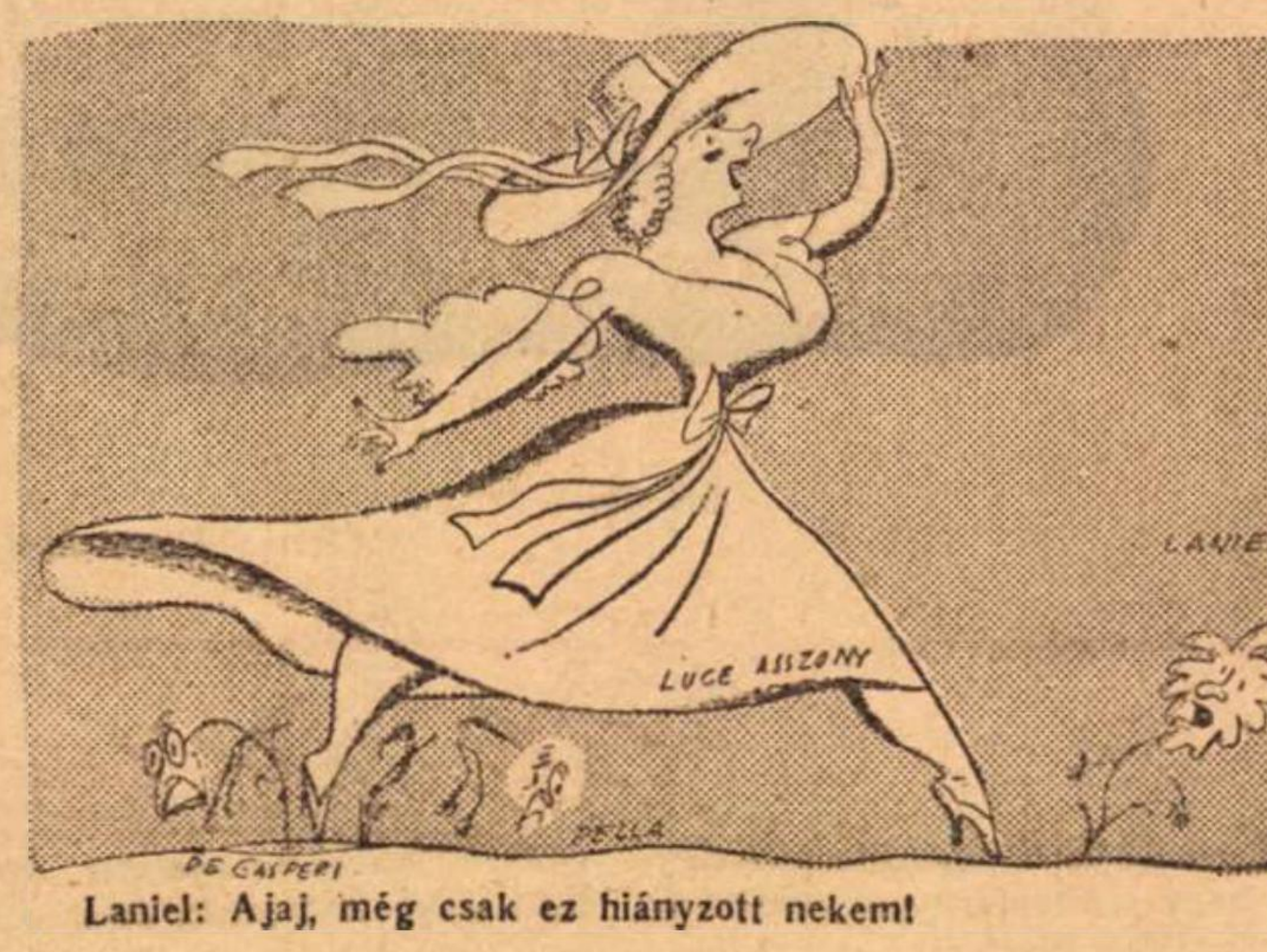

Laniel: Ajaj, még csak ez hiányzott nekem!

Készítsünk melegágyat!

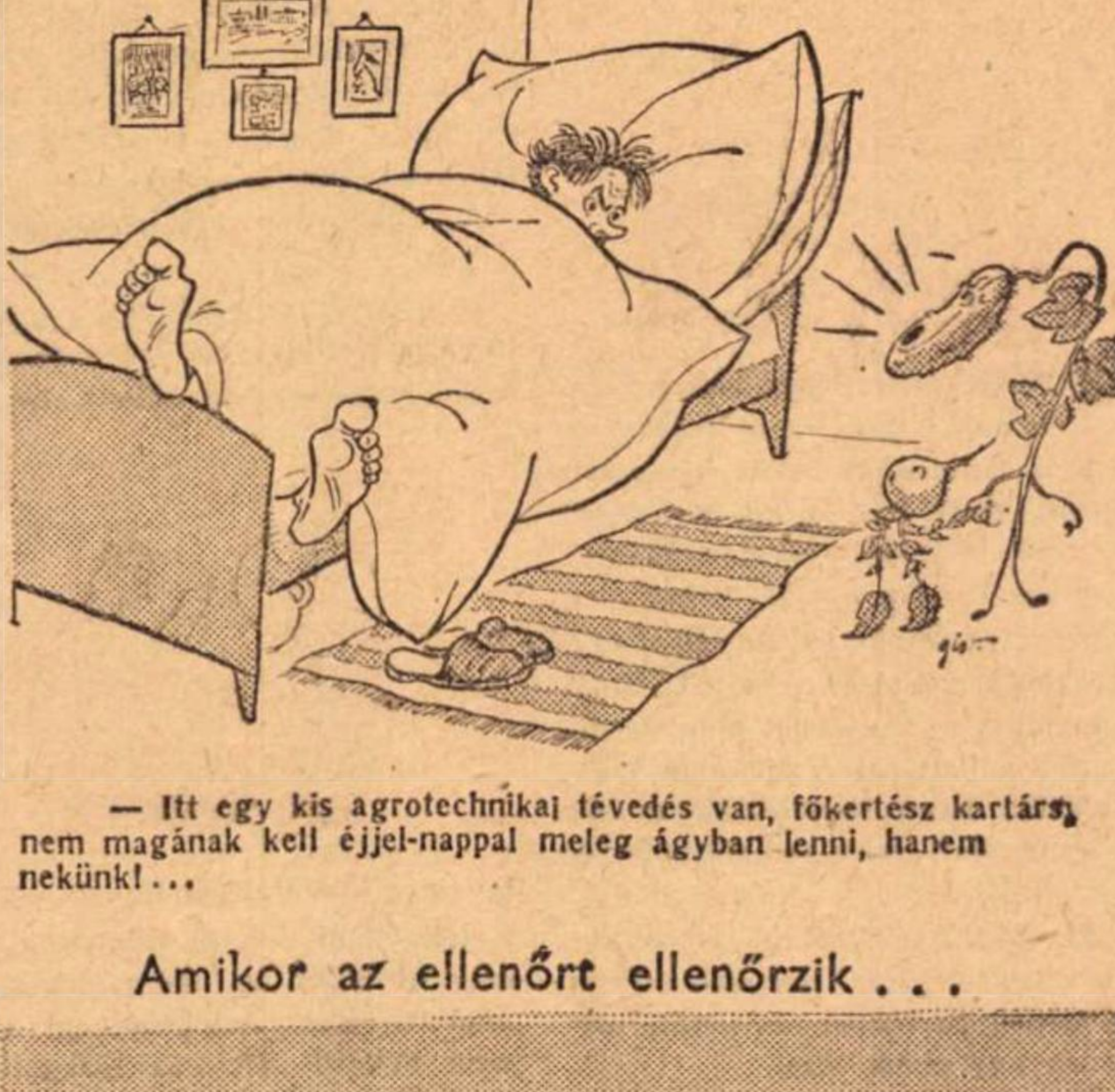

— Itt egy kis agrotechnikai tévedés van, főkertész kartárs, nem magának kell éjjel-nappal meleg ágyban lenni, hanem nekünk!...

Amikor az ellenőrt ellenőrzik...

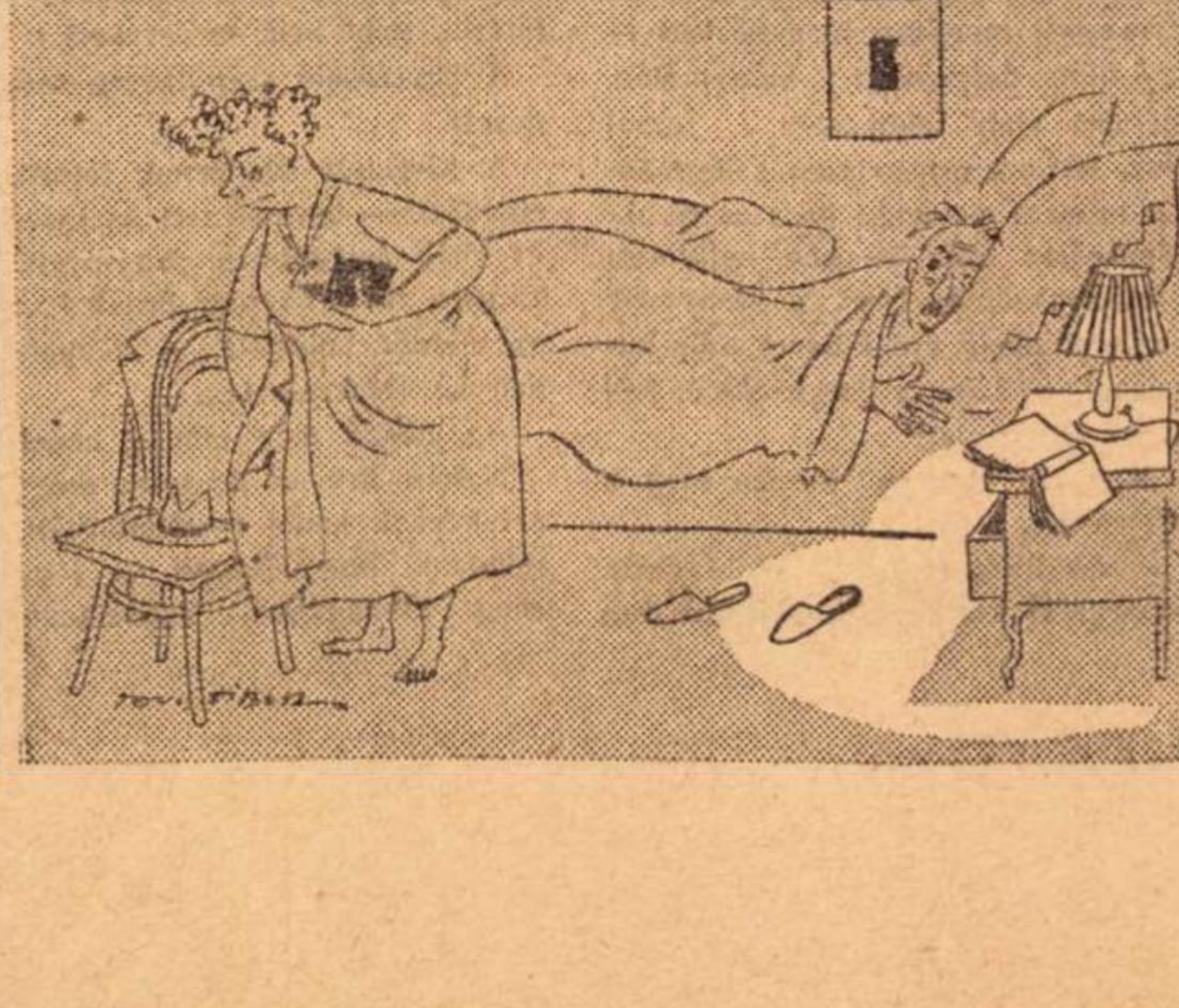

Apró bosszuságok

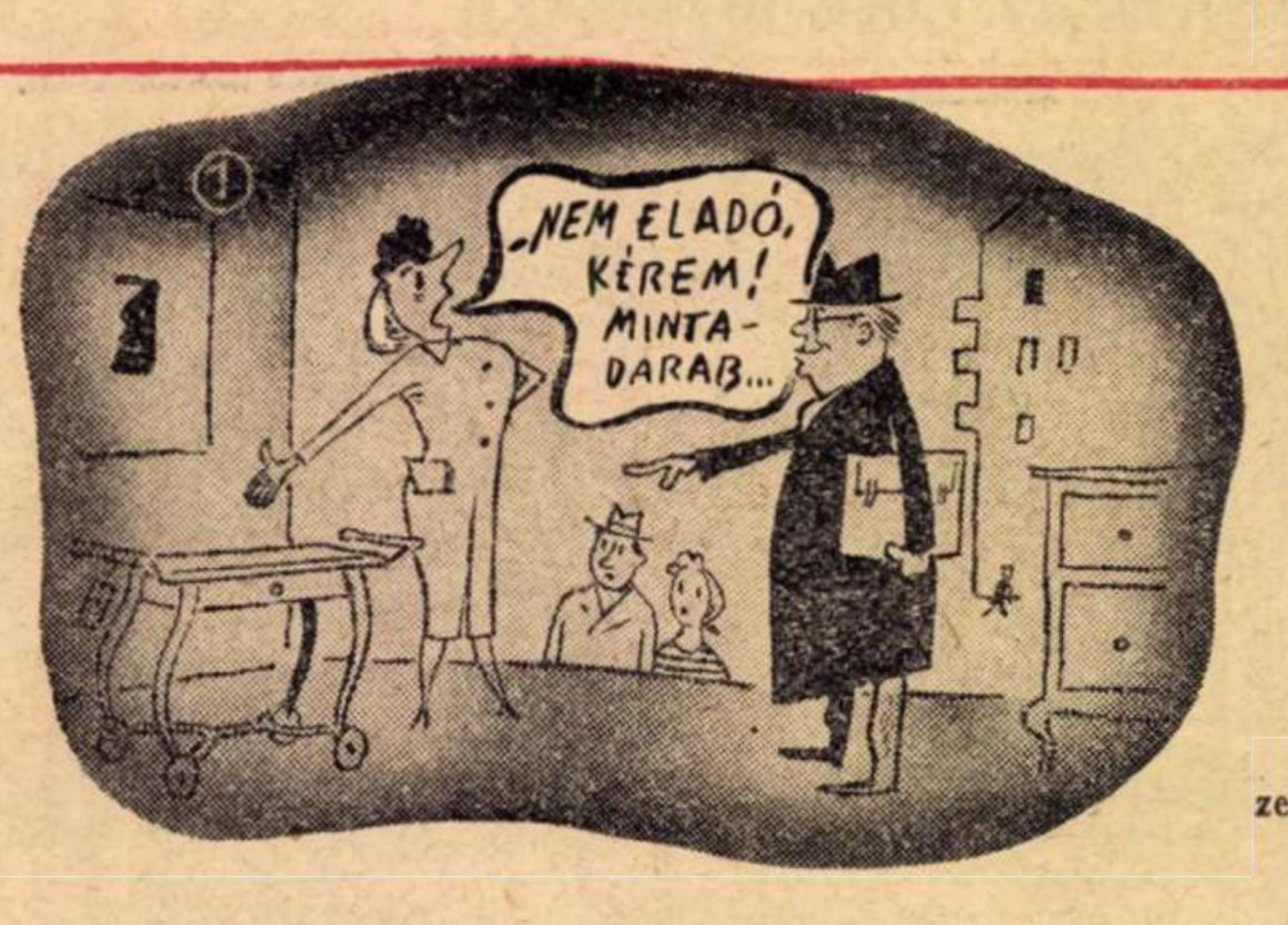

Délelőtt

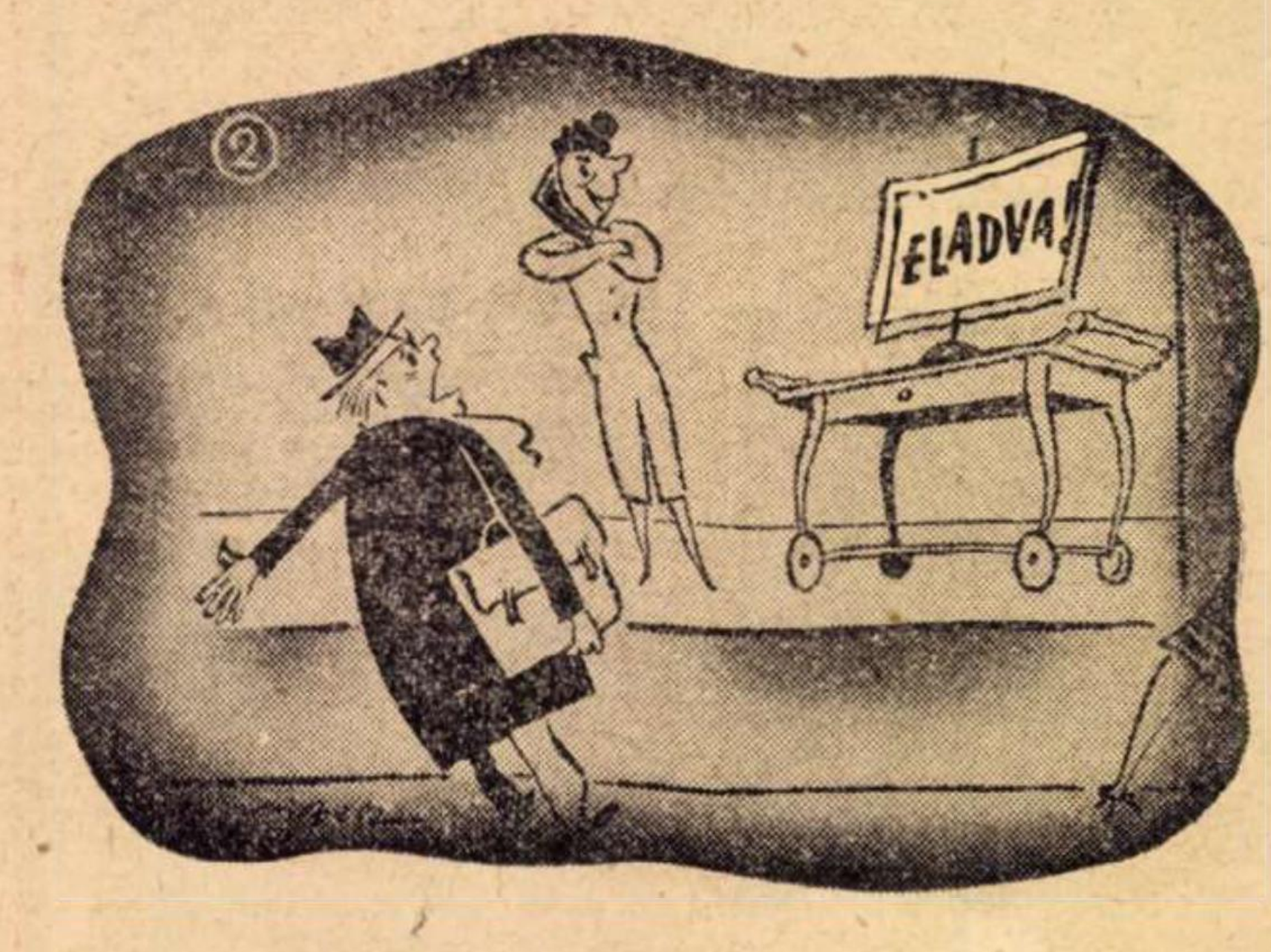

Délután

(Toncz Tibor rajza)

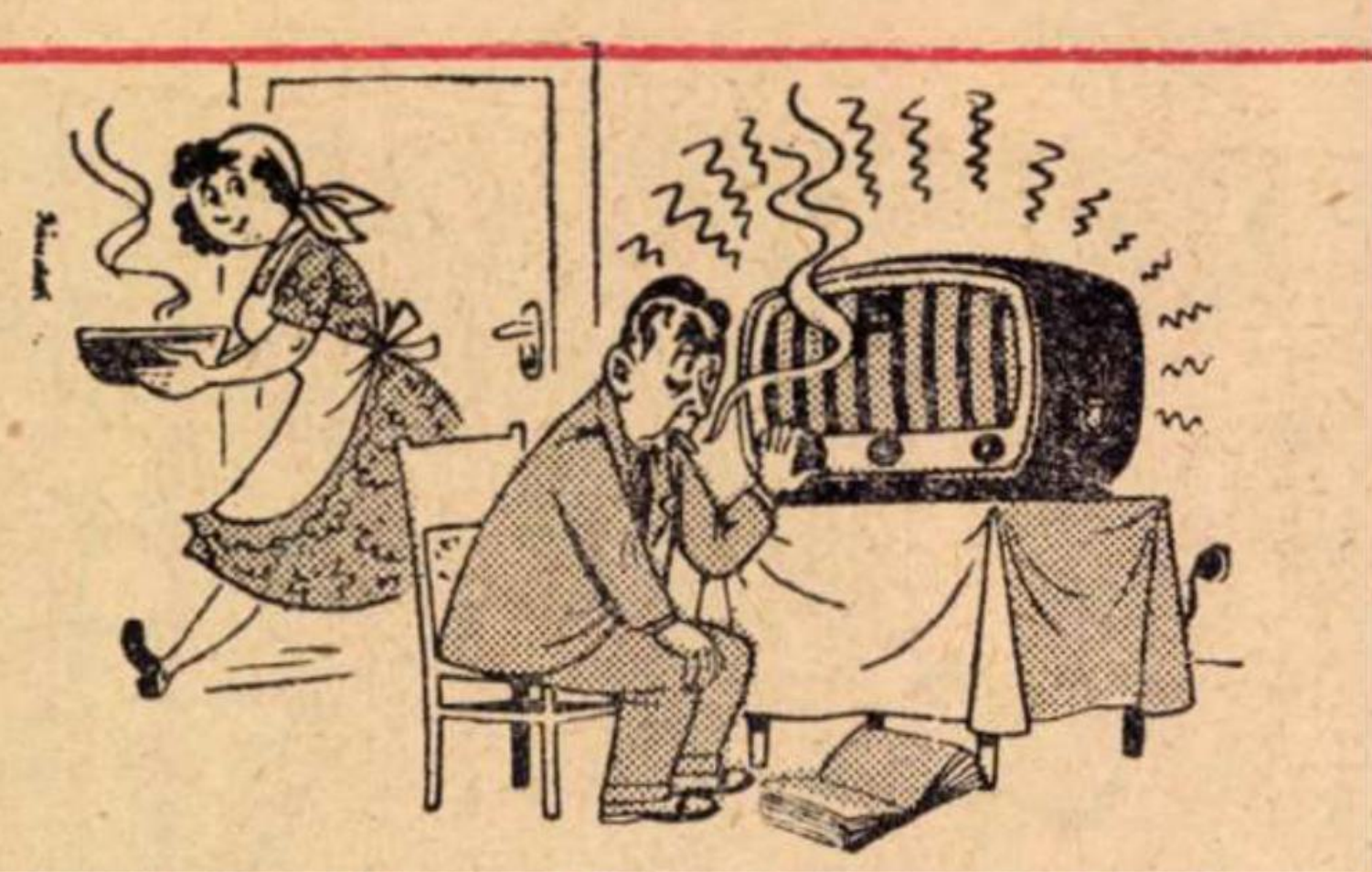

— Furcsa állomás... Egyszerre hallom Carment, hozzá valami jazz-zenét és egy idegennyelvű dumát...

Az éterben járatos asszonyka: Mit csodálkozol? Ez az új Petőfi-adó...

(Sándor Károly rajza)

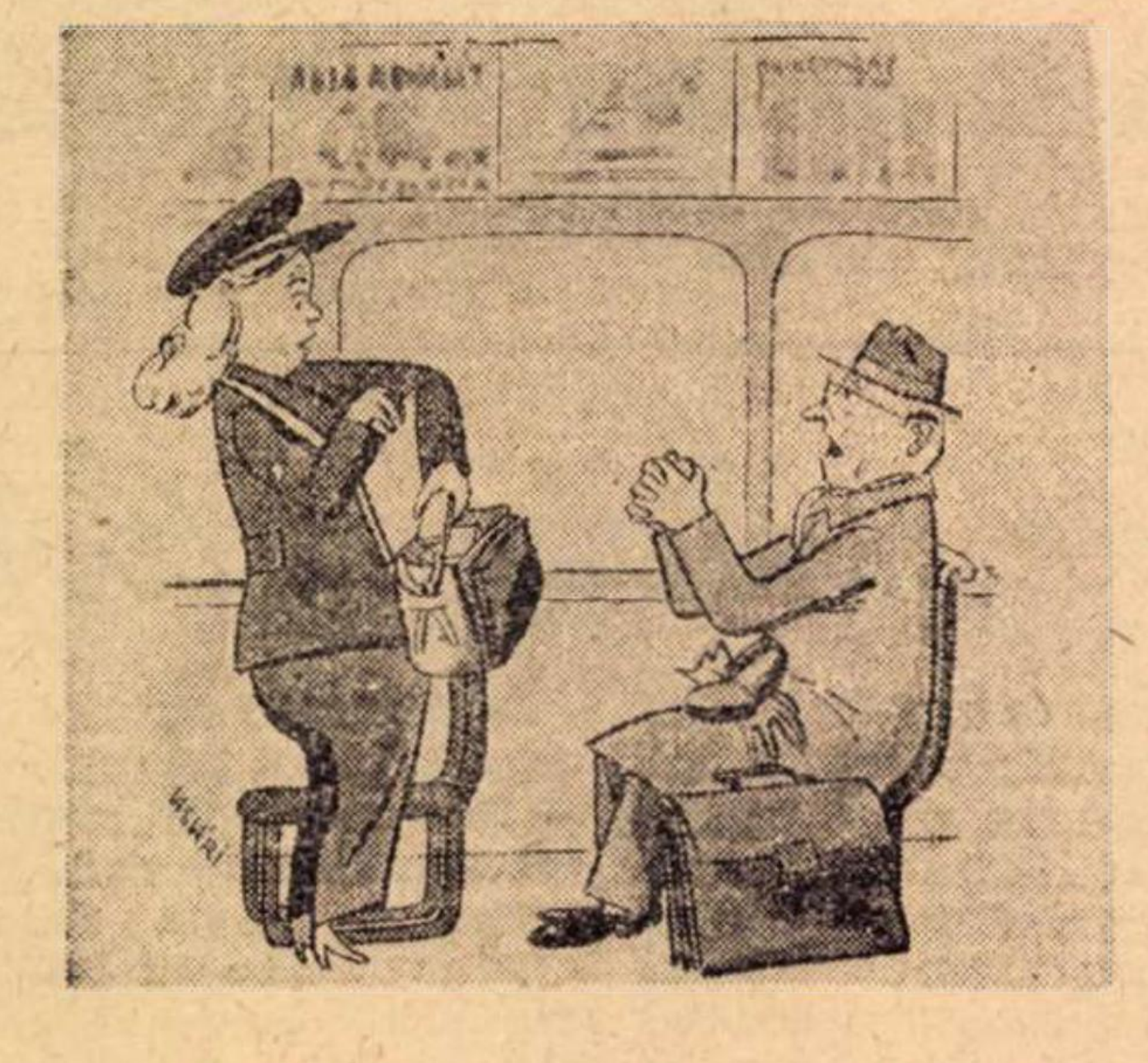

— Becsületszavamra nem vagyunk kartársak! Én kolloidkémiával foglalkozom...

(Vasvári Anna rajza)

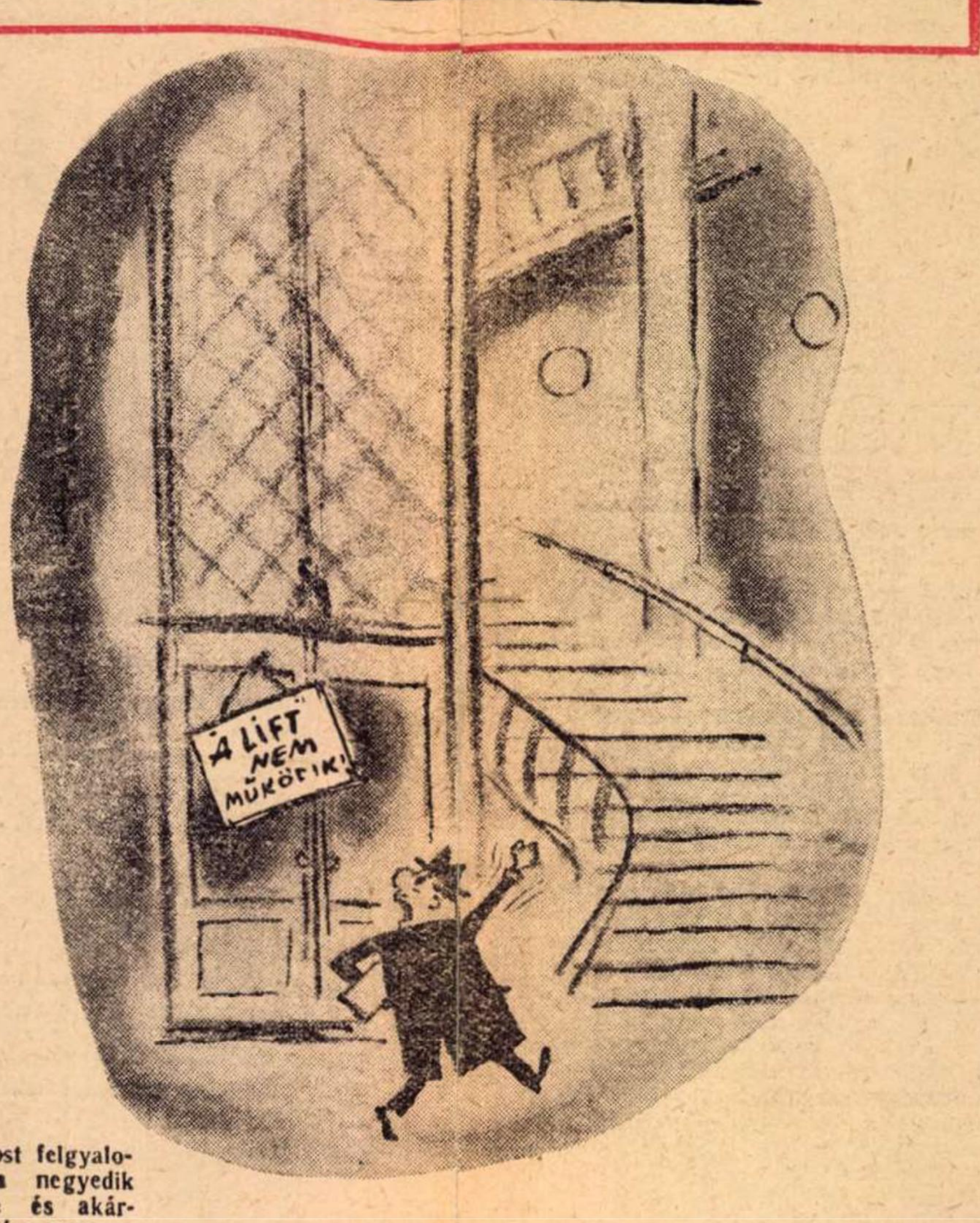
A LIFT NEM MŰKÖDIK!

— Most felgyalogolok a negyedik emeletre és akármilyen jó a vacsora, összeveszek a feleségemmel...

(Toncz Tibor rajza)

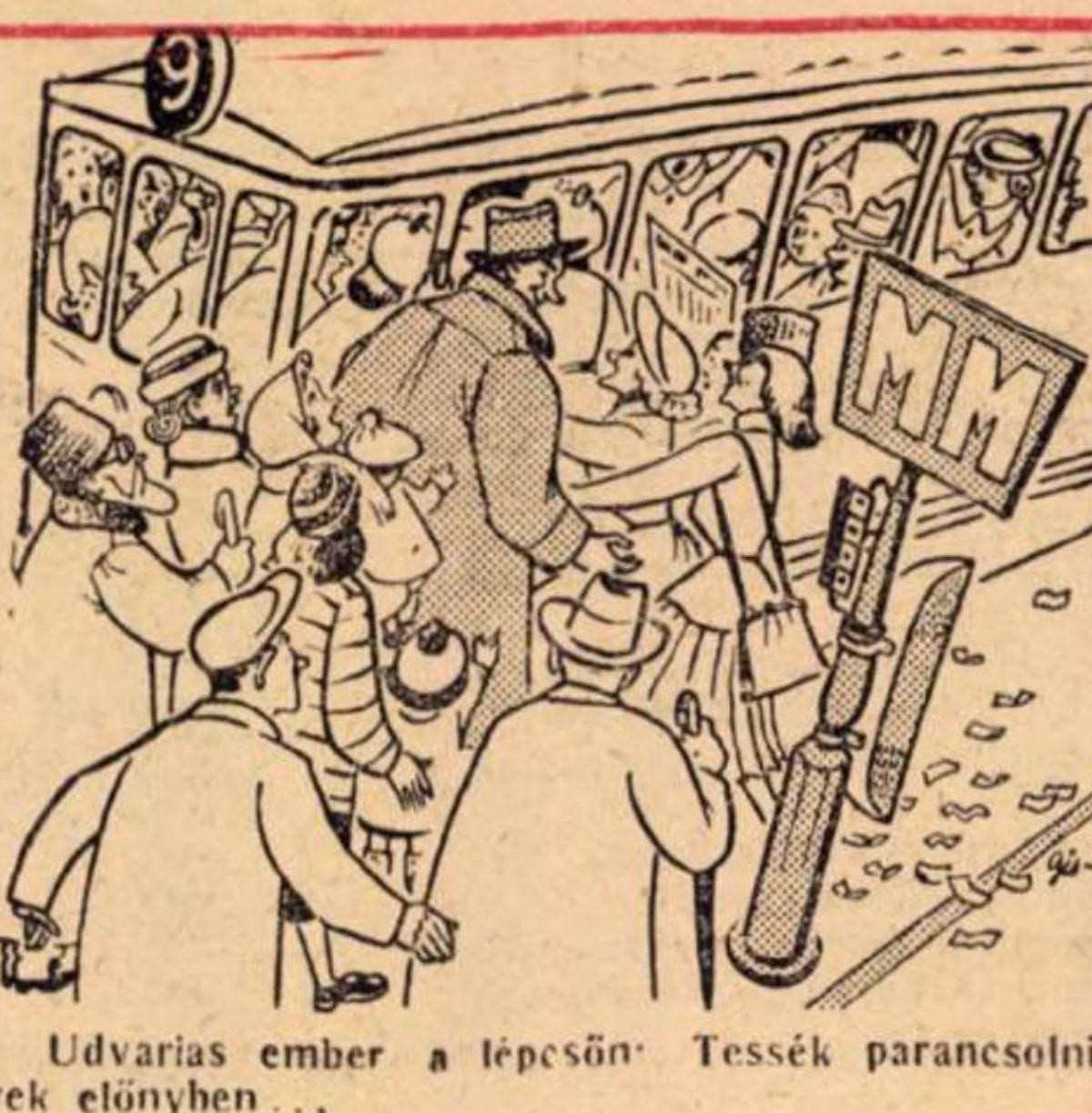

Udvarias ember a lépcsőn: Tessék parancsolni, hölgyek előnyben...

(Szegő Gizi rajza)

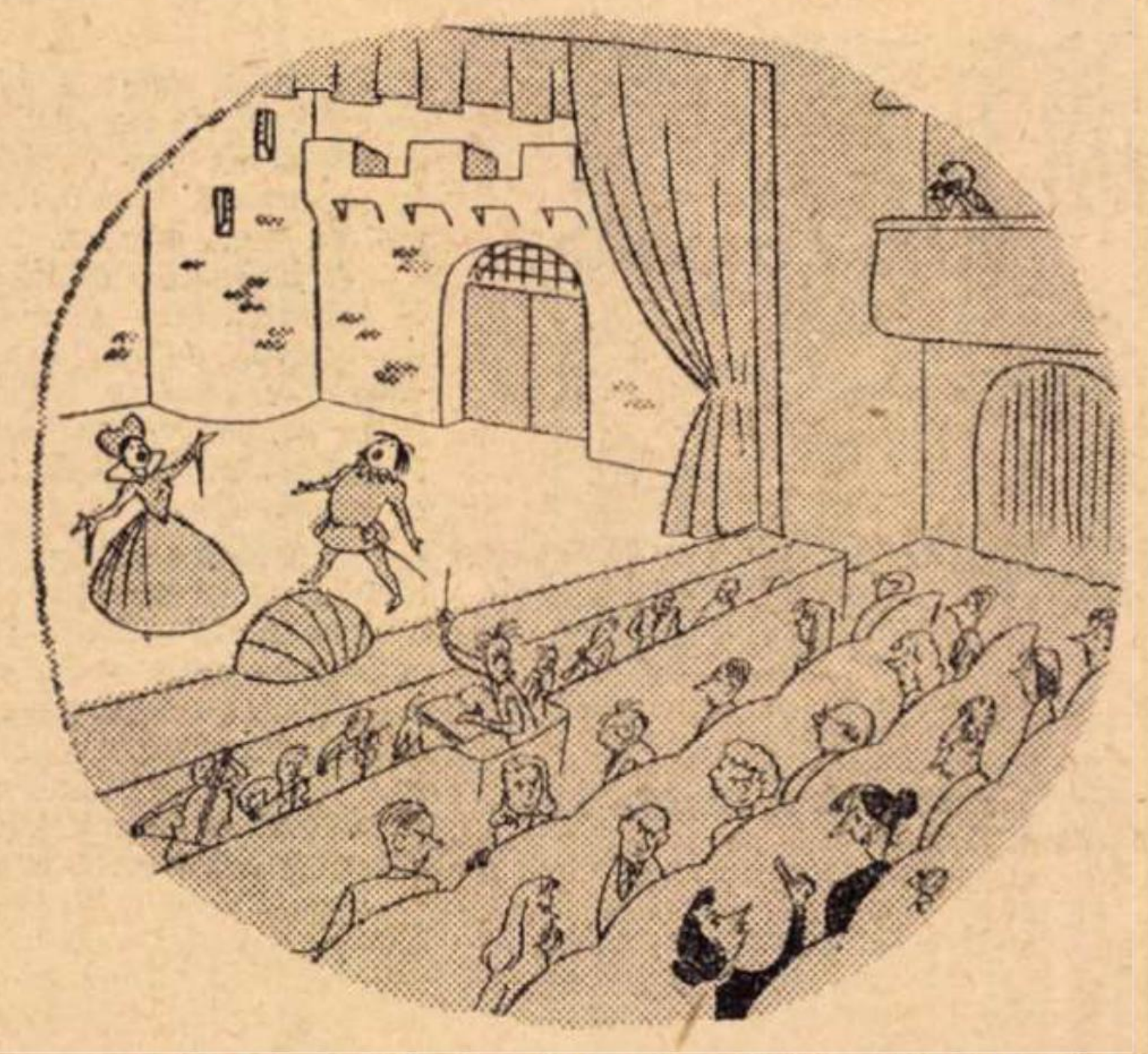

Hang a nézőtérről: Akkor hozzáadok két tojást és addig keverem...

(Réber László rajza)

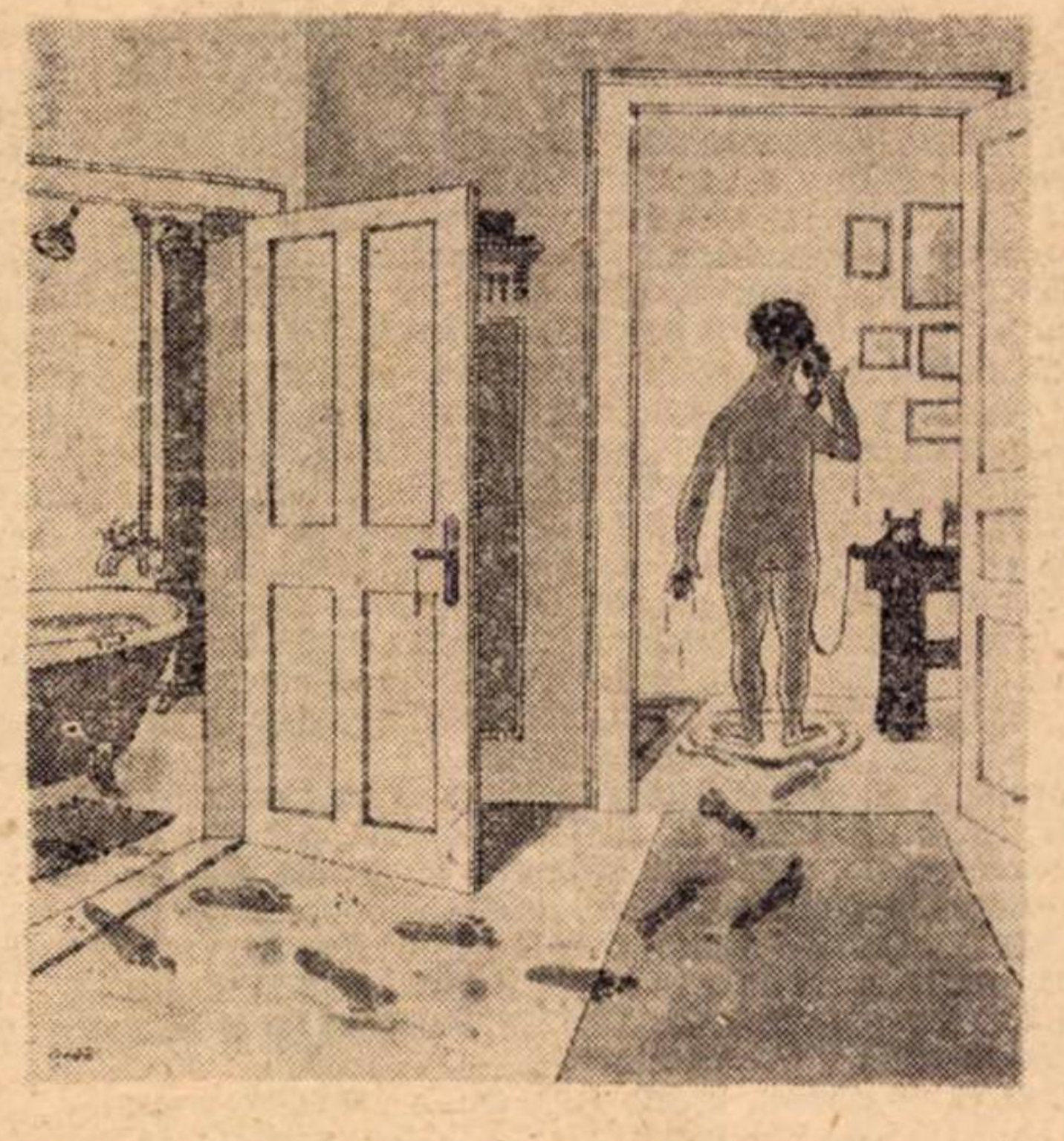

— Halló? Ez nem Műszerkutató Vállalat. Téves!

(Gerő Sándor rajza)

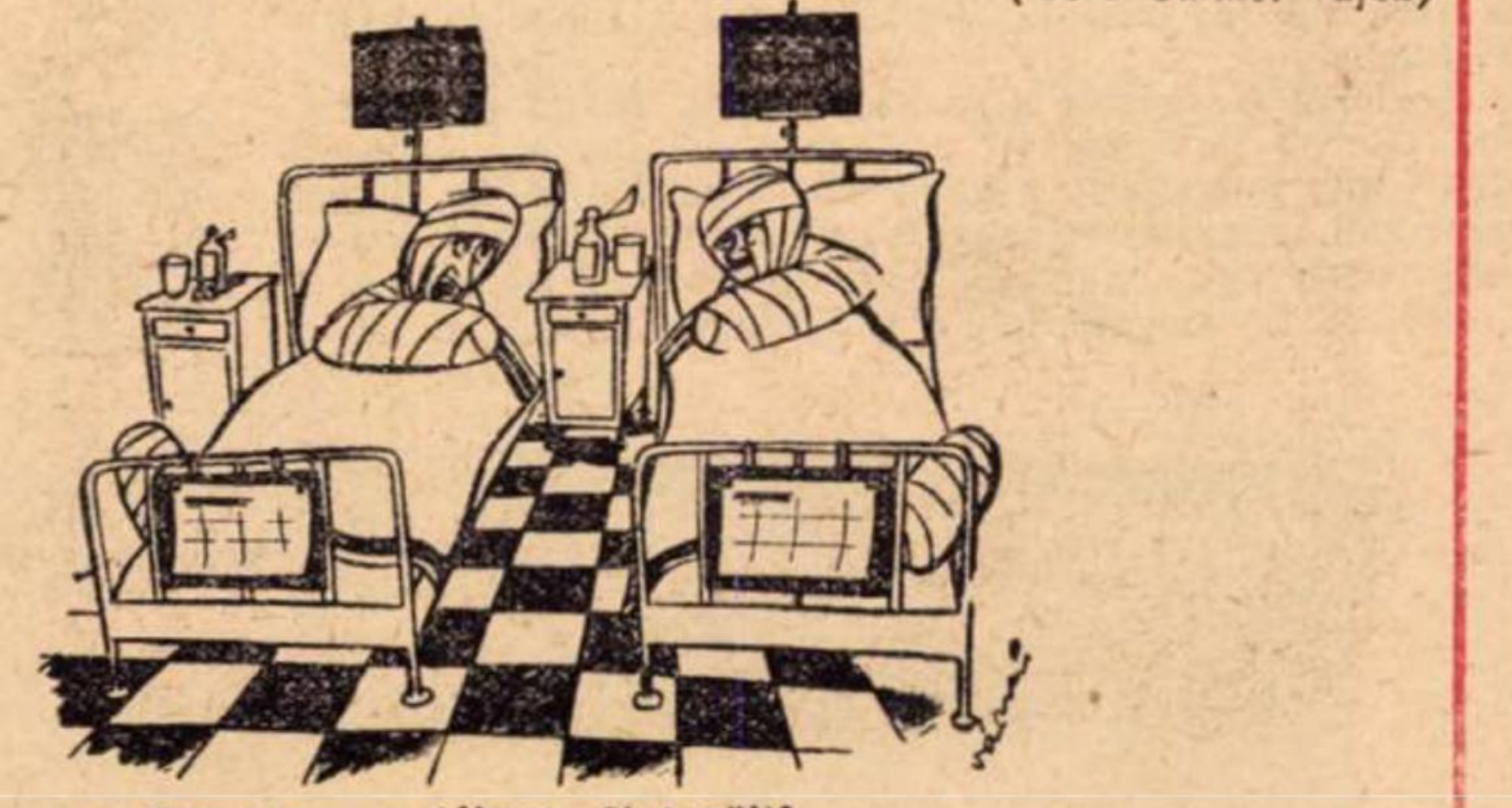

— Maga is az autóbusz alá került?
— Nem, én az autóbusz belsejébe kerültem!

(Várnai György rajza)

Kinek kell?

Csetneki kartárs (de írhatnám úgy is, hogy én, te, vagy ő) elment az „étkezdében elszaporodott svábbogarak káros tevékenységeit kiértékelő" értekezletre. Sok kedve nem volt hozzá, a tárgy nem érdekelte, nem is tanulhatott belőle, de azért elment, mert félt, hogy a főnöke rossznéven veszi távolmaradását. Csetneki kartárs főnökét sem érdekelte ez az értekezlet, de félt, hogy beosztottja rossznéven veszi, hogy nem megy el — hát elment. S, mert a vállalatnál mindnyájan vagy főnökök, vagy beosztottak voltak, az értekezleti terem zsúfolásig megtelt.

Az előadó fellépett az emelvényre, maga elé tett negyven sűrűn telegépelt papírlapot, és töltött magának egy pohár vizet.

Mi a fenének ez az értekezlet? — töprengett magában ivás közben — egy hétig dolgoztam a beszámolón, két óra alatt felolvasom... azzal kész. Nekem ugyan nem kellett külön munka! — aztán hosszas torokköszörülés után buzgón nekilátott a felolvasásnak, mert a részvevők arcán sóvárgó érdeklődést vélt felfedezni. — Lám, a dolgozóknak kell ez az értekezlet!

Monoton hangon kezdte meg a felolvasást.

Minek ülök itt hiába? — kérdezte önmagától külön-külön minden dolgozó és borzasztó unalmát érdeklődő arckifejezéssel leplezte. — Nekem nem kell ez az értekezlet, de szegény előadó... neki bizonyára kellett. Ha már megcsinálta... Es a főnök .. A főnök is itt van... és hogy figyel... — gondolta magában és ő is igyekezett figyelni, mert azt hitte, hogy az előadónak és a főnöknek kell az értekezlet.

Az előadó már a hatodik oldalnál tartott.

Otthon vár a feleségem... — fontolgatta a főnök és bár a felolvasásból semmit sem hallott, látszólag még tüntetőbben figyelt — vár a feleségem finom vacsorával, én meg itt ülök és hallgatom ezt a végtelen értekezletet. Nekem ugyan nem kellett! De az igazgató... még jegyzeteket is készít... Úgy látszik, neki kell az értekezlet.

A beszámoló szép lassan csörgedezett.

A központi ellenőrnek tetszik az előadás! — örvendezett az igazgató és még buzgóbban jegyzetelt. — Engem nem nagyon érdekel... de az ellenőr bólogat! A központnak kell az értekezlet!...

Az előadó még mindig beszélt.

Nahát! Milyen unalmas dolgokról értekeznek ennél a vállalatnál! Es mindenki hogy figyel! — jegyezte meg önmagában, csodálkozva, a központi ellenőr is, minthogy már rég egyetlen szót sem értett, hát időnként, hogy a szakértelmén csorba ne essék, helyeslően bólintott. — A gyárnak kell az értekezlet!

Az előadó a negyvenedik oldalnak is a végére ért és leült. Tapsvihar zúgott fel és a lelkes tetszésnyilvánítás után sorban hozzászólt a központi ellenőr, az igazgató, a főnök és a dolgozó. Csetneki kartárs is tapsolt és hozzászólt. Az értekezlet színe előtt „kihozta", hogy az értékes beszámoló és a hasznos hozzászólások nagyban elősegítették a svábbogarak irtásának súlyponti ügyét .. Hogy kellett, nagyon kellett ez az értekezlet.

Ezt mondta, pedig egészen mást gondolt. Es nem állt fel az elején! És nem csapott az asztalra! És nem kiáltotta dörgő hangon az értekezők arcába, hogy a fenének se kell ez az értekezlet!

Pedig ez kellett volna mindenkinek.

Országh György

KÖZÉRT szokás szerint

Megállt az órám éppen a KÖZÉRT-ben,
Ezért hát pontos időt is kértem.
A kartárs mosolygott, tetszett az ötlet,
S megkérde, mondhat-e öt perccel többet.

(Só-)

Marianne és a vének

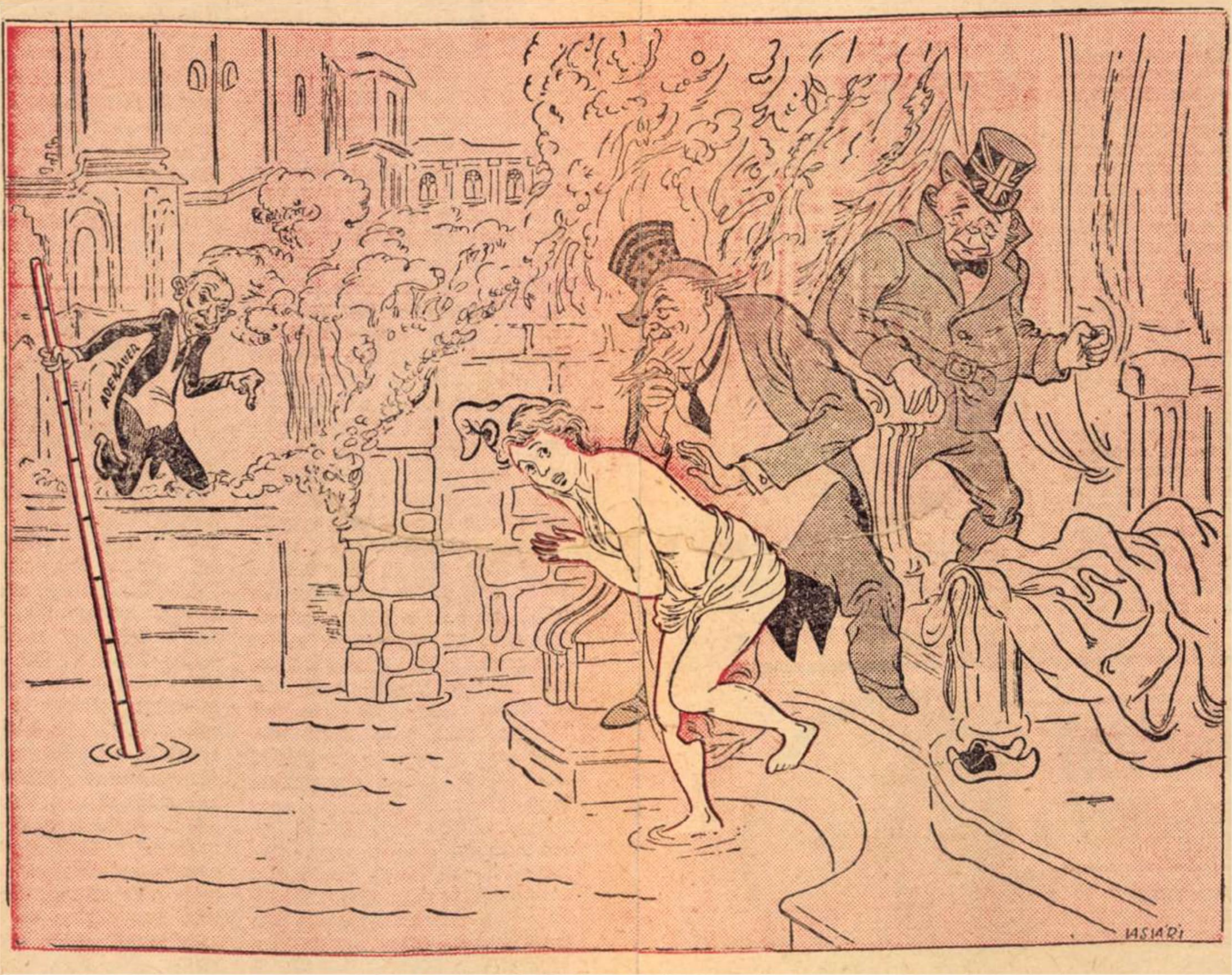

Adenauer: Itt dobják be, itt a legmélyebb a víz...

Elemér meglátogatott

Nem akarok kérkedni, de én is megkaptam az influenzát. Rendkívül izgatottan telefonáltam a doktornak. Orvosomat korántsem dúlta fel annyira az eset.

— A negyedik napon elmúlik nálad is, éppen úgy, mint másnál. Az első láztalan napon még maradj ágyban.

Fájdalom, megfogadtam a tanácsát és ennek köszönhetem, hogy sokszor megénekelt barátom, Elemér az utolsó napon megjelent nálam beteglátogatói minőségben. Hófehér gézből készült maszkot viselt az orra alatt, mint a sebésztanárok a válságos műtét-filmeken.

— Alarcosbálba mégy? — kérdeztem a lábbadozáshoz illő bágyadt hangon.

Rámförmedt:

— Kedved van tréfálkozni? Tudod, milyen ragályos az influenza?! Életem kockáztatásával látogattalak meg.

Leült az ágyam mellé és minden átmenet nélkül levetette a maszkot.

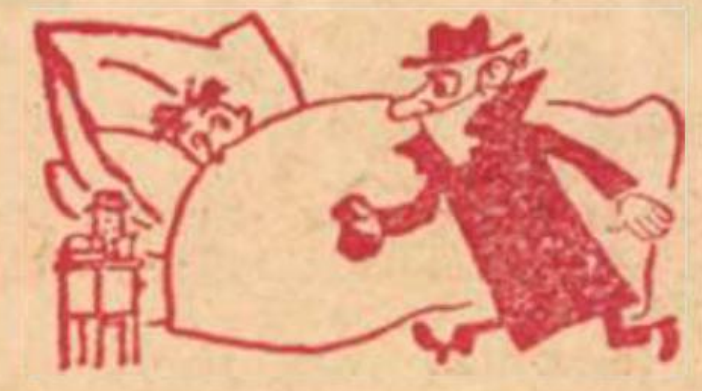

— Jól fűtenek itt — magyarázkodott.

— Igazad van — helyeseltem. — Nem kell megijedni egy kis náthától.

Felhördült. Ez afféle tudományos felhördülés volt. Akadnak laikusok, akik az orvostudomány terén többet tudnak, mint a professzorok. Elemér ezek közé tartozik. Katedrai hanghordozással gyujtott rá tudományos előadására:

— Ha fellapoztad volna az influenzát a lexikon Herald-Jób kötetében, nem beszélnél ilyen hangon. Honnan van citromod?

— Hozták.

— A javak igazságtalan elosztásának tipikus példája. Egészséges embernek senki sem ajándékoz citromot, pedig az nem tud hozzájutni, viszont a betegnek mindig hoznak, holott annak amúgyis van.

Zsebrevágta a két citromot.

— Narancs nincs? — kérdezte könnyedén. — Influenza megelőzésére az édesség a legjobb védőétel.

Féltő gonddal néztem a hálószekrényen incselkedő őszibarackbefőttre. A balsejtelem nem csalt. Adj egy kanalat — vezényelt Elemér.

Bevágta a kompótot, közben hanyagul megkérdezte:

— Különben hogy vagy?

Szerettem volna elmesélni, milyen fantasztikusan magas lázam volt, alig két tizeddel maradtam el a világrekordtól, de Elemér nem engedett szóhoz jutni:

— Nekem olyan magasra szökött a lázam, hogy a mentőorvos a fejét csóválgatta.

— Mentőorvos volt nálad?

— Oh dehogy. Én voltam nála. Ismered doktor Czebét, éppen nála voltam ultipartin, ott tört ki rajtam az influenza. Mit olvasol?

Belelapozott a könyvbe.

— Hiszen ez a Pál utcai fiúk!

Egészséges gyereknek való olvasmány, nem beteg felnőttnek. Jövő hélen lesz a születésnapja a kis unokaöcsémnek, ha megengeded zsebrevágom. Szabad egy telefont?

Az utóbbi is csak költői kérdésnek bizonyult, nem várt rá feleletet, hanem lebonyolított három telefont.

— Rumod van? Ilyen időben jó minél többet fogyasztani. Az alkohol öli és butítja az influenzát.

Bámulatos tempóban nyakalt be négy stamperli rumot. Az ötödiknél gyászos arccal fordult felém:

— Add ide a hőmérőt! Azt hiszem bekaptam. Borzongok és szédülök. Furcsa érzésem van, énekelni szeretnék. Mi ez?

— Be vagy rúgva.

Besüppedt a fotőjbe és két perc múlva harsányan hortyogott. Amikor kialudta a mámorát, riadtan az órájára pillantott.

— Máris rohanok. Még öt influenzás beteget kell ma meglátogatnom. Szegény feleségemnek ígértem egy kiló citromot.

— Csak nem beteg?!

Elemér legyintett:

— Dehogyis. Csak ilyenkor, influenza-szezonban szokott befőzni citromdzsemmet.

(stella)

Megettük a tananyagot...

Kevesen dicsekedhetnek azzal, hogy egyszerre, egy időben találkoztak a moszkvai, londoni, washingtoni, tiránai, római és a stockholmi magyar követség új szakácsaival. Én viszont dicsekedhetem, hogy egyedül voltam velük, sőt a velük együtt most avatott közel száz „belföldi" szakáccsal és vendéglátóipari szakemberrel, a Bel- és Külkereskedelmi Minisztérium közétkeztetési iskolájának vizsgaünnepségén. Azok is, akik külföldre kerülnek és a többiek is kilenc hónapig tanulták a Maglódi-úti iskolán a szakácsművészet és a vállalatvezetés minden csínját-bínját. És, hogy jól megtanulták, bizonyítja a záróünnepély pompásan elkészített „tanulmányi menüje", amelynek kitűnő minőségéről egybehangzó vélemények szerint csak magasfokú dicsérőjelzőkkel lehet beszélni. Mennyiségéről pedig csak annyit, hogy a vargabélesnél még Gerő Sándor kollégám, a Ludas Matyi jeles rajzolóművésze is felállt pihenni, pedig közismerten nagy étvágya és több, mint száz kilója van. Igaz, hogy a vargabéles előtt „végigettük" a tanulmányi menüt egyrészt tanulmányi, másrészt egyéb szempontokból.

Bevallom, jó dolog „hivatalból" egy ilyen tanulmányi vacsora és az vesse rám az első vargabélest, aki minden erejét összeszedve, nem enné szívesen végig. Az első fogás: erőleves csészében, nyilván azért erőleves, hogy az utána következő többi nemes étek befogadására úgy erősítse az ember nyelő és egyéb izmait, mint málnaszörpös csukamájolaj a gyereket. Gondos figyelmesség ez a vendéglátók részéről.

Második fogásként került terítékre a szakácstagozat derék hallgatóinak vizsgamunkája: a hideg vegyes izelítő. Hétköznapi nyelven: „Hideg tál", méghozzá a javából. Tucatnyi hatalmas ezüst tálcán, mindegyiken különféle hal-, máj- és húsépitmények francia salátával és más köritéssel.

Remekül vizsgázott a szakácstagozat, de mi is, mert dícséretünkre mondom, itt még nem dőltünk ki. Hanem aztán ismét megszólalt a gong! Mert minden fogás előtt megszólalt, a szpikerrel együtt, aki bemondta, mi következik, éppen úgy, mint egy nagy diplomáciai banketten. A rendezés is vizsgafelelet: a hallgatók tálalásból és felszolgálásból vizsgáztak. Tehát megszólalt a gong és belépett az újabb fogás: rablóhús nyárson, körítve. Legalább is sokan úgy láttuk, hogy belépett, egyenesen a tányérunkba. Persze, akkor már megittunk jónéhány pohár soltvadkertit, de erről nem lehet beszélni, mert nem volt rá keret. A rablóhús másfélarasznyi hófehér nyárson előttünk párolgott, sokféle, válogatott és változatos ízű pecsenyéjével. Asztalszomszédom *Venesz* József, a reprezentációs üzemek igazgatója nagy hozzáértéssel végigkóstolgatja a rablóhúst, aztán megelégedéssel bekebelezi és beír egy nagy ötöst a vizsgamunkára.

Mindennek a tetejébe jött az előbb már említett vargabélés, a menükártya szerint „A LA TRANSYLVANIENNE". Mert a vizsga okából ízléses menükártyát is szerviroztak a teríték mellé.

Megkérdeztem a velem szemben ülő hallgatókat: főznek-e majd a szakácsférjek otthon? Néma csend.

— Az kérem a feleségtől függ — felel végre az egyik szerényen és komoran, pedig igen határozott embernek látszik. A válasz azt mutatja, bölcs is.

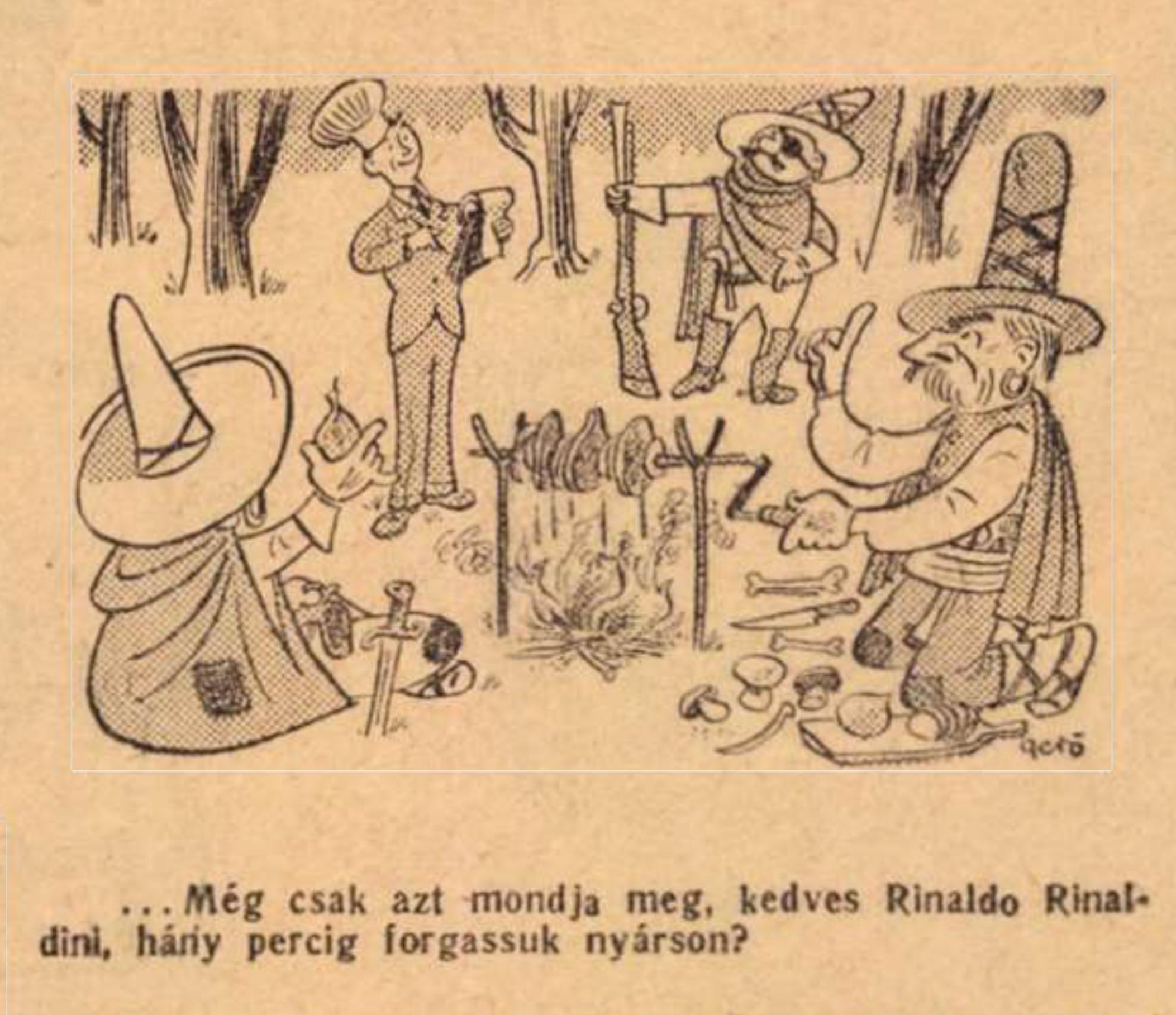

. . . Még csak azt mondja meg, kedves Rinaldo Rinaldini, hány percig forgassuk nyárson?

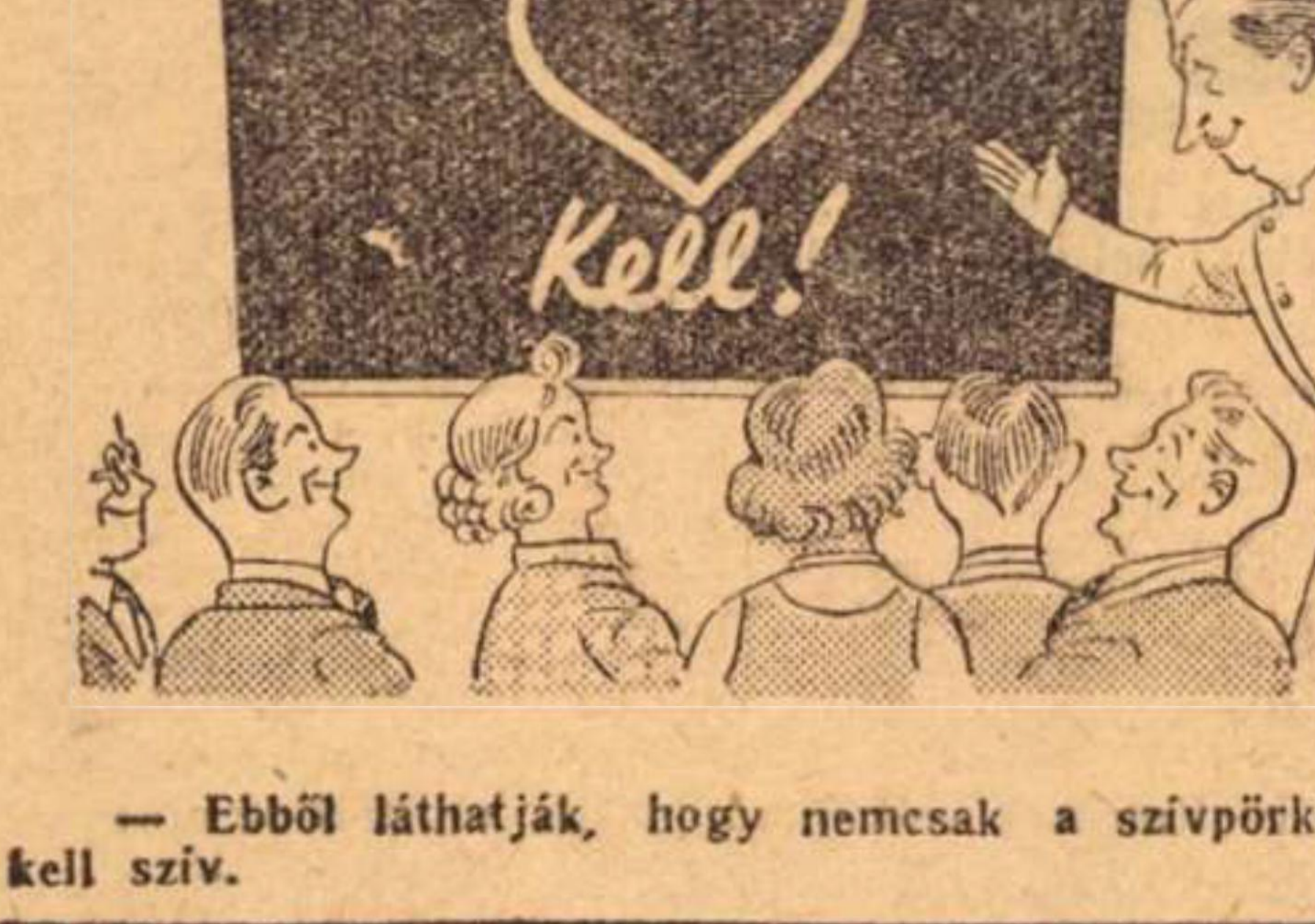

— Ebből láthatják, hogy nemcsak a szívpörkölthöz kell szív.

Vacsora közben az újdonsült szakácsok és vállalatvezetők csasztuska-brigádja vidám és derűs rigmusokat énekelt, de bírált is, jó borsosan, szakács-módra.

Feljegyeztem az egyik rigmust:

Bentlakónak nem jó lenni,
mert keveset adnak enni.

Bevallom: nem ezt vártam egy szakácsiskolától. Úgy látom, egy kicsit szégyenlik is ezt és hamar megmagyarázzák. Minden jó volt az iskolán, csak az nem volt jó, hogy a Kőbányai Üzemélelmezési Vállalat adta az ebédet, — amitől fogytak. A vacsorát, kötelező gyakorlatként, a hallgatók maguk főzték, — ettől meg híztak. Mert ez olyan iskola, ahol mindenki maga eszi meg, amit főz. Még szerencse! Így legalább, amit nappal fogytak, este visszahízták. Pedig este ugyanolyan összetételű és arányú nyersanyagból főzték a tartalmas és ízletes vacsorát a növendékek, mint délben az Üzemélelmezési a gyenge ebédet. Hiába reklamáltak, panaszkönyveztek: az Üzemélelmezési kosztja csak nem javult, ami pedig annál nagyobb hiba, mert a környező gyárak 3000 dolgozója is innen kap ebédet. Az Üzemélelmezési új vezetője, *Dóczi* Károlyné itt van a növendékek között, ő is most végzett és ugyancsak fogadkozik, hogy kiköszörüli a közétkeztetés jóhírén esett csorbát.

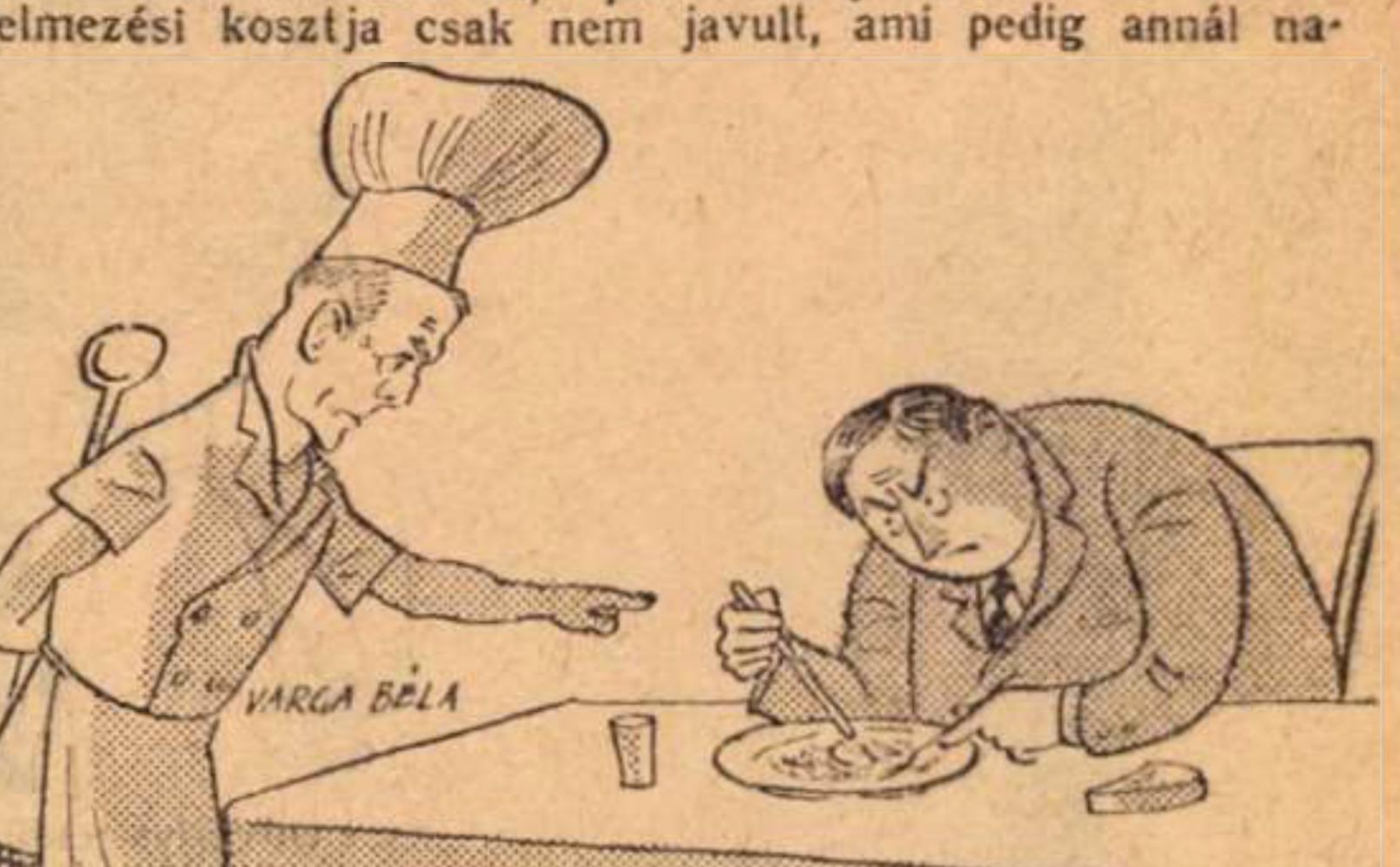

— Egye meg, amit főzött!

A hallgatók mindegyike ezzel a fogadalommal megy új beosztásába: a budapesti, a vidéki városok, bányák, iparteleprk, falvak üzemi konyháiba kerülnek az iskolát végzett szakácsok. *Halász* János miniszterhelyettes nagyon az elevenére tapintott ünnepi beszédében: a szakácsok jó munkájától is függ sok százezer ember jókedve és munkakedve.

A gyomor fontos, de a kiszolgálás is. Így hát nemcsak a szakácsok kapnak útravalót, hanem azok is, akik a vendéglátóiparba kerülnek vezetőnek, vagy más szakembernek; még nincs mindenütt „minőségi" kiszolgálás a vendéglátóiparban, nem kapnak melegített tányért a vendégek, pecsétesek a terítők, a „hanzit" nem szabad kiszolgálni, mégis kimérik, a fröccsbe kevesebb bort, eszpresszóba kevesebb kávét tesznek és az előírtnál kisebb ételadagokat adnak egyes helyeken.

— Ahova a mi szakembereink kerülnek, — mondja *Tamás* György, az iskola vezetője, — ott megszűnnek ezek a hibák. Rend lesz a konyhában is, a kiszolgálásban is. Mert ehhez a szakmához nemcsak nyersanyag kell, hanem szív is.

Így tanítják az iskolán. Minden hallgató és a lelkes tanári kar is megerősíti ezt, a két szakács-tanárral, *Máté* Jánossal és *Varga* Bélával együtt. Ők még arra is megtanították a hallgatókat: „Hogyan lehet a gombócból másnapra egy torta."

Ez ugyan szakma titok, de kifecsegte egy csasztuska — viszont más „titok" [illegible] ült a vidám [illegible] közben: néhány [illegible] is szövődött az iskolán. Vannak, akik itt [illegible] egymásra. Főzés [illegible] Úgy látszik, igaza van Tamás elvtársnak: szív nélkül nincs semmiféle művészet, — még szakácsművészet sem.

Földes György

Így jár, aki százassal fizet

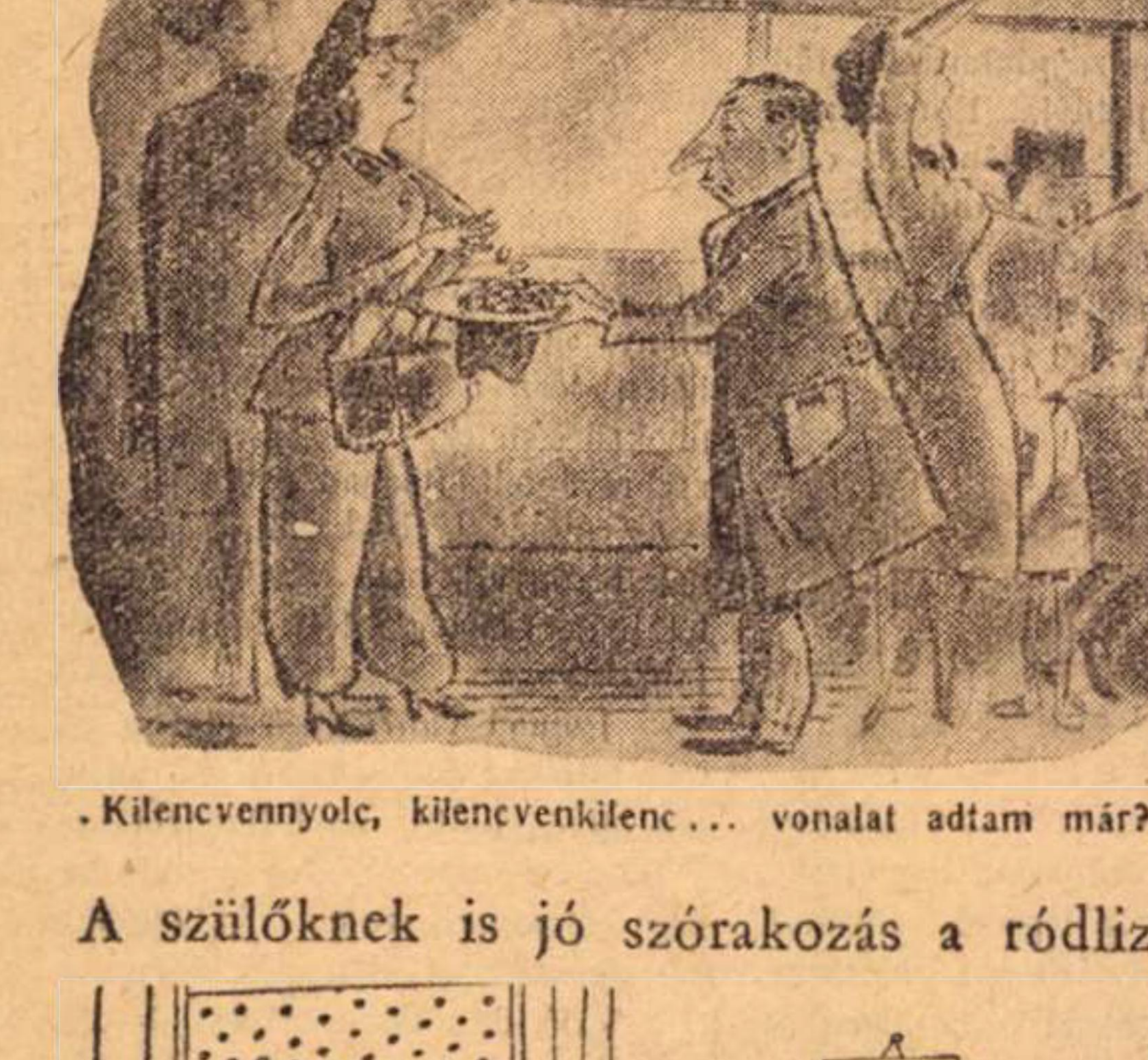

. Kilencvennyolc, kilencvenkilenc . . . vonalat adtam már?

A szülőknek is jó szórakozás a ródlizás

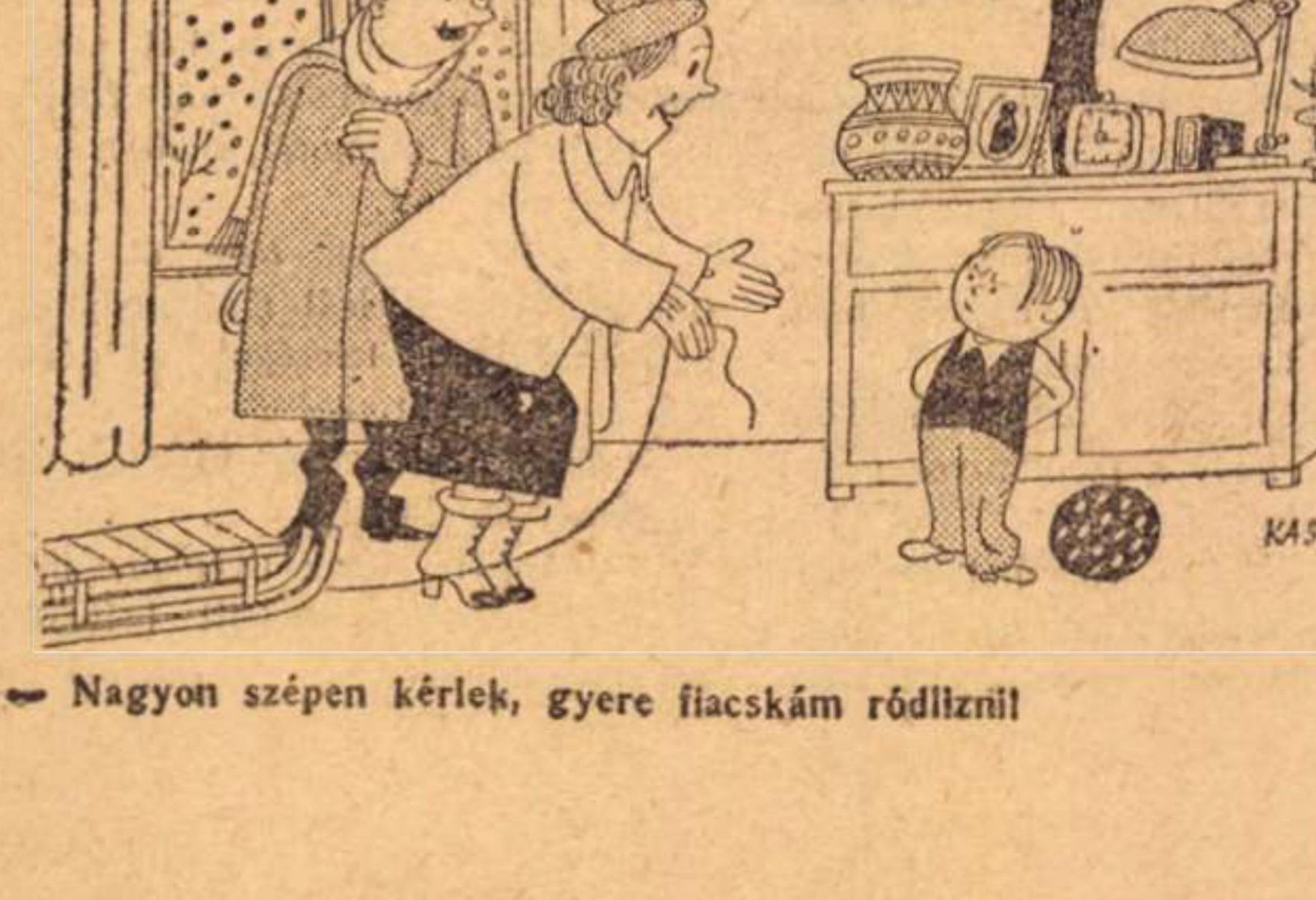

— Nagyon szépen kérlek, gyere fiacskám ródlizni!

Szerencsés fickó

Ez én vagyok, ami az után derült ki, hogy az Érmelléki-úton a minap elestem. Nem vigyáztam és bizony alaposan elvágódtam. A kezemet el-, a fejemet be-, a fogamat ki- és a térdemet feltörtem. El-be-ki-fel. De a doktorok hamarosan rendbehoztak és én nemsokára otthon ülve vártam barátaim részvétlátogatását. Jöttek is egymásután.

— No öregem — mondta az első — hadd nézzelek meg. Tudod, micsoda őrült szerencséd volt? Gondold el, ha eltörik a szemüveged, úgy kivágta volna a szemedet, hogy nézhetted volna. Gratulálok öregem, ritka szerencsés fickó vagy, ezt jól megúsztad.

— Hallod-e — mondja a másik

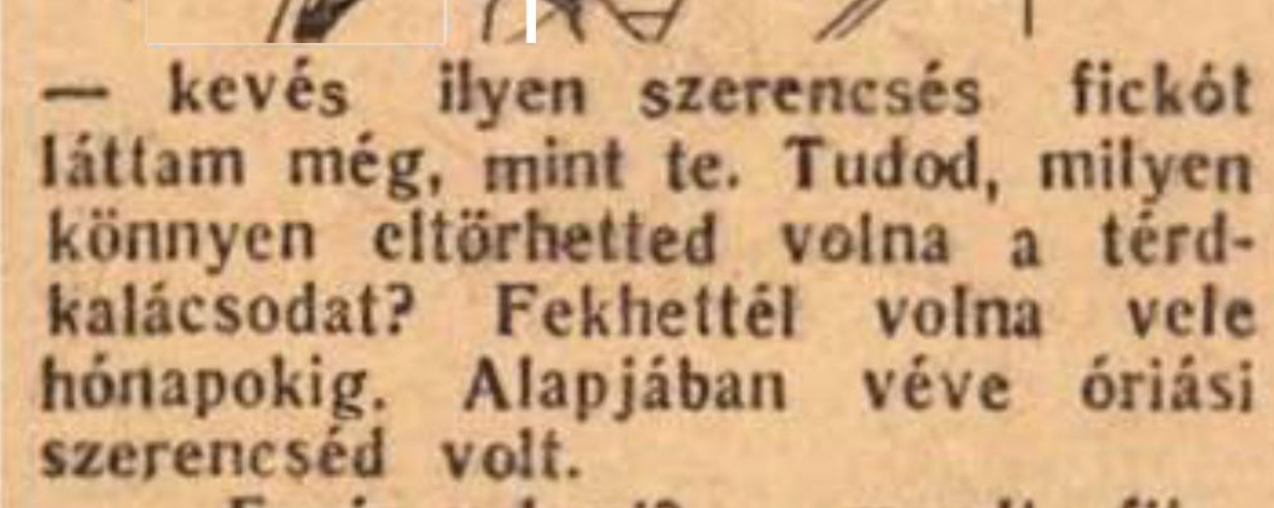

— kevés ilyen szerencsés fickót láttam még, mint te. Tudod, milyen könnyen eltörhetted volna a térdkalácsodat? Fekhettél volna vele hónapokig. Alapjában véve óriási szerencséd volt.

— Ez is valami? — mondta fitymálva a harmadik. — Azt nézd meg, mi történt Kút Jancsival. Az sima területen esett el, nem lejtősön és mégis két helyen eltörött a sípcsontja, egy csigolyája kiugrott, a felső fogsorát ijedtében lenyelte — az igen, az esés volt, de ez? . . . Mindig mondtam én, hogy te burokban születtél. Hogy valakinek mindenben ilyen szerencséje legyen! . . .

— Gratulálok barátom! — kiáltotta a negyedik, mikor ott gipszbe téve, sínbe rakva, botra támaszkodva meglátott. — Nem is tudom megmondani, mennyire örülök, hogy ilyen olcsón megúsztad. Először is a balkéz — nem mondom, az is kéz, de a jobbkéz mégis csak más. Vagy ha a fejedet az ütés csak két centivel lejjebb éri, a halántékon, akkor barátom, kampec! Mondhatom, óriási szerencséd volt!

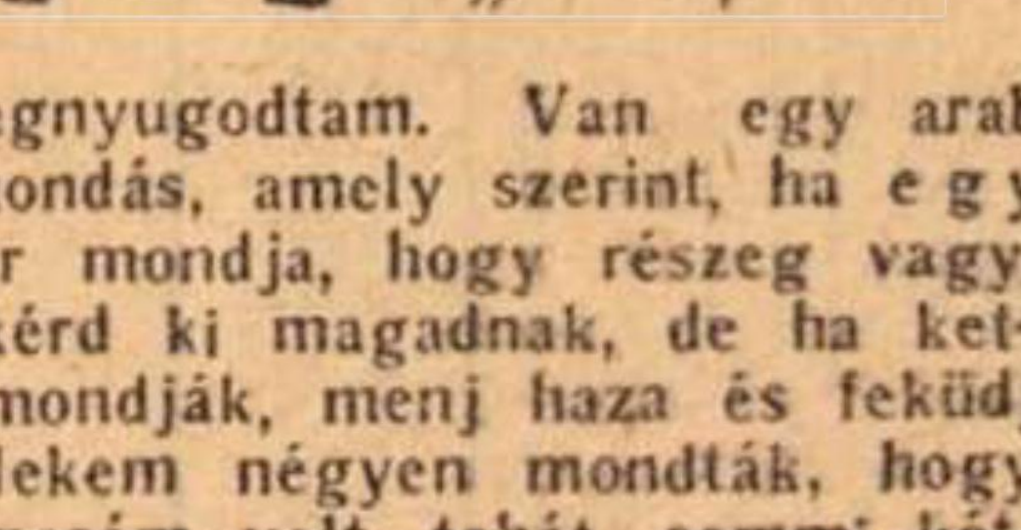

Megnyugodtam. Van egy arab közmondás, amely szerint, ha e g y ember mondja, hogy részeg vagy, azt kérd ki magadnak, de ha ketten mondják, menj haza és feküdj le. Nekem négyen mondták, hogy szerencsém volt, tehát semmi kétség. Ehhez képest mi az, hogy egy barátom 50.000 forintot nyert a Békekölcsönön! Az is valami?

Balázs Sándor

Valahol nyugaton

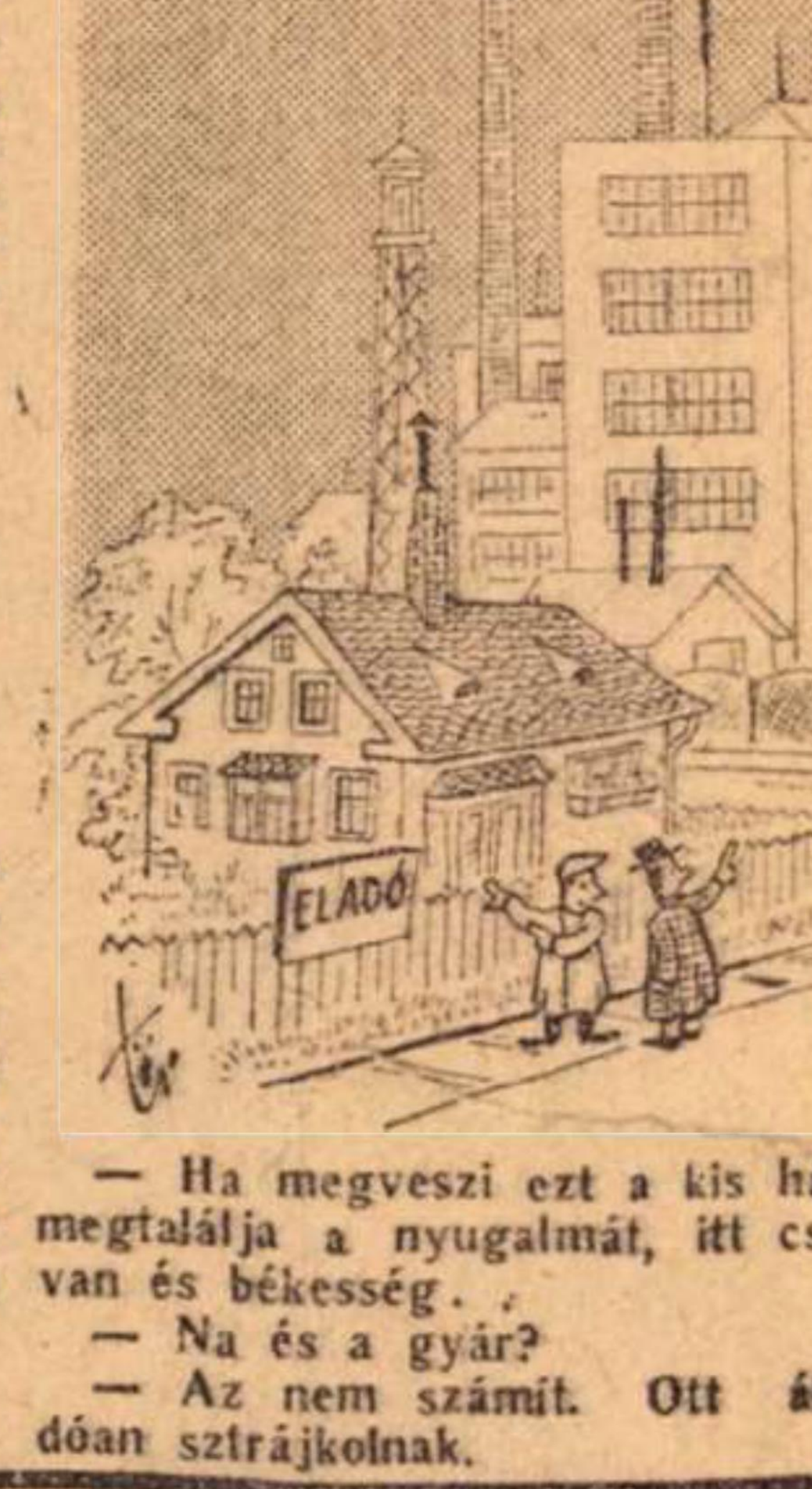

— Ha megveszi ezt a kis házat, megtalálja a nyugalmát, itt csend van és békesség.

— Na és a gyár?

— Az nem számít. Ott állandóan sztrájkolnak.

Mindent megjavít a

LAKÁSKARBANTARTÓ
és
SZAKIPARI KSZ.-ek

villany-, víz-, gáz-szerelési, lakatos-, asztalos-, szobafestés-, mázolás-, üvegezés-, cserépkályhás- stb. javítások, lakáslevélasztás.

Fiókok a város minden kerületében!

Kultúrfront

Nem sikerült a próbafelvételem…

A mult hét egyik reggelén a telefon csengetésére ébredtem fel. Mérgesen vettem fel a kagylót. Éppen azt álmodtam, hogy egy magyar filmben végre kaptam egy epizódszerepet.

— Tessék!

— Itt a Híradó és Dokument Filmgyár. Arról van szó művész elvtárs, hogy egy egészségügyi játékfilm gyártását kezdtük el, melynek egyik szerepét önnek szántuk. Elvállalja?

— Esetleg! —. szóltam nagyképüen.

— Mikor volna alkalmas a próbafelvétel?

Hű a szentjit! — gondoltam, — akkor ez főszerep.

— Hogyan, ezt tőlem teszik függővé? — kérdeztem.

— Hát… holnap délután kettőig sziveskedjék kifáradni próbafelvétel céljából.

— Jó kérem. Ott leszek.

Egészségügyi film… Főszerep… — gondoltam — biztosan egyik Kossuth-díjas orvosunkat játszom. Elképzeltem magam, amint steril köpenyben, gumikesztyűben operálok. Megmentem szenvedő embertársaimat. Ez már igen! Olyan szocialista realista leszek, hogy Bessenyei Ferenc bánatában otthagyja a Nemzetit és elmegy a Népművelésibe előadónak.

A megbeszélt időpontban megjelentem a gyártelepen. A film rendezője nagy szeretettel üdvözölt.

— Szervusz, örülök, hogy látlak. Hát kérlek, tekintve, hogy ismert színész vagy, játékra, arcra ismerlek, a próbafelvétel teljesen felesleges. Kérlek Lőrinc! — szólt oda kollégájának, — Verebessel minden rendben van. Próbafelvétel nem kell. Ismerem. Légy szíves, beszéld meg vele a feltételeket. — Ezzel elköszönt tőlem: — Szervusz, nagyon, nagyon örülök.

— Szervusz, — motyogtam kábultan; majd a Lőrinc keresztnévre hallgató fiatalember kezdett be-[illegible]

[illegible] következő: A fi[illegible] [illegible]eküzdése célja[illegible] …

Nem értettem. Lehet, hogy ezután Germicid helyett filmet szednek az emberek nátha ellen? Ő folytatta:

— apró jelenetekből áll és csak kis szerepek vannak benne. Egyik ilyen kis szerepet kellene játszanod.

Kicsit csalódott voltam. Mi az, hogy kis szerep? Én leszek a nátha? De aztán arra gondoltam, hogy Cserkaszov is játszott már villanásnyi szerepet.

— Rendben van! — szóltam, — majd megállapodunk a feltételekben, egyelőre szóban, amelyet pár nap múlva írásbeli megállapodás követ.

Hazafelé menet arra gondoltam, hogy mégis jó dolog, hogy ennyire ismernek és bíznak bennem. Még próbafelvétel sem kell.

Az eltelt pár nap alatt izgatottan vártam az értesítést. Négy nap múlva táviratot kaptam. Íme a szöveg:

> **„Megtartott próbafelvételével kapcsolatban közöljük, hogy szereplésére nem tartunk igényt. Híradó és Dokumentum Filmgyár. Pásztor József."**

Eddig a dolog humoros oldala.

Mostmár csak az érdekelne, miféle állapotok lehetnek a filmgyárban, és hogy kiről készítették azt a próbafelvételt, amely miatt é n nem feleltem meg.

Verebes Károly

Ezt a leckét jól megtanulta

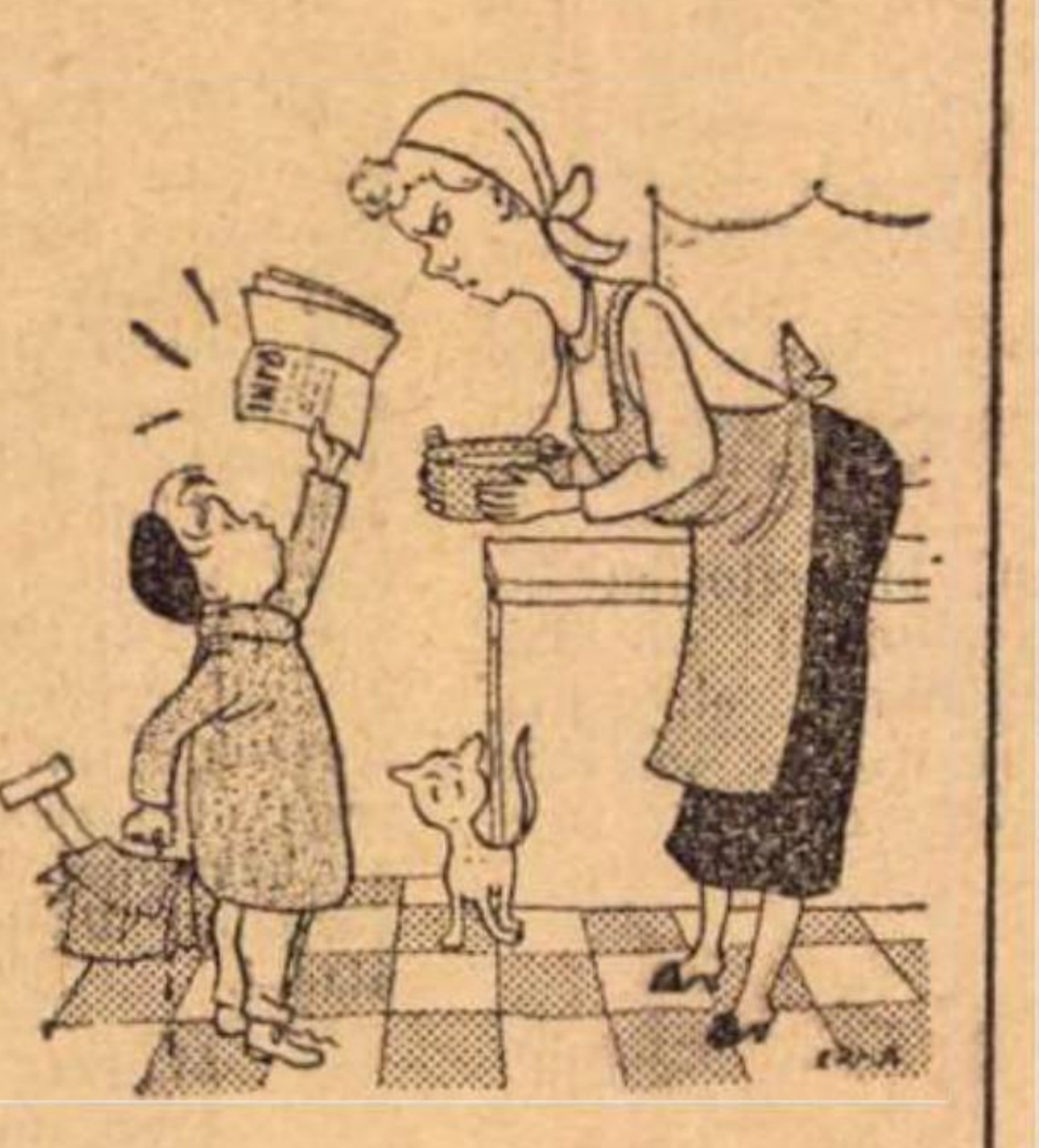

— Ne mutasd meg apunak, szigorúan bizalmas!

A kultúrbürokrata és a művész

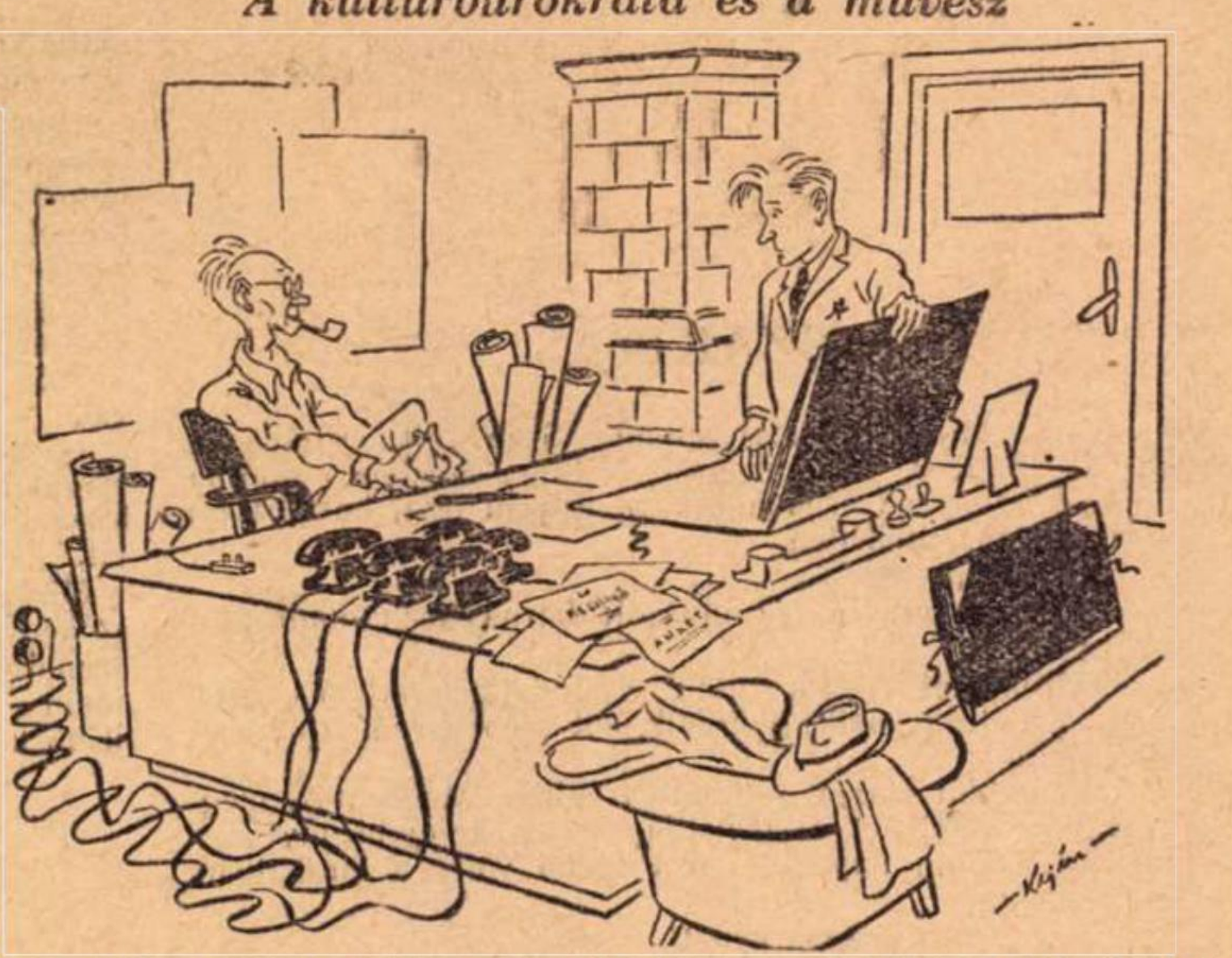

— Kérem, nekem hiába magyaráz, én nem sokat értek a képzőművészethez. Az én feladatom csak az, hogy eldöntsem, jó-e a kép, vagy rossz…

Egy fiatal káder balladája

Este mindig értekeztem
Utána a DISZ-be mentem.
Mikor tízre hazaértem
Ép testben én épp hogy éltem.
Klári, Klári, szegény Klári
Mikor tudnék hozzád járni?

Holnap ismét ez a nóta,
Tízig lesz színjátszó próba,
S holnapután, ha akarnál
Tanulókörben találnál.
Klári, Klári, szegény Klári
Mikor tudnék hozzád járni?

És így megy ez nap nap után
Alig ismer meg az anyám,
Száz jelentést kell feladni
[illegible]rá csókot adni.
[illegible] szegény Klári
Mikor tudnék hozzád járni?

Pedig az év gyorsan halad,
S ha ez így megy húsz elszalad,
S élek én, mint rohanó vész,
Te meg örök menyasszony lész.
S húsz év múlva, — Klári… Klári
Nem lesz miért hozzád járni.

Bánfalvi József

Mindenütt csak régi operettslágereket hallani

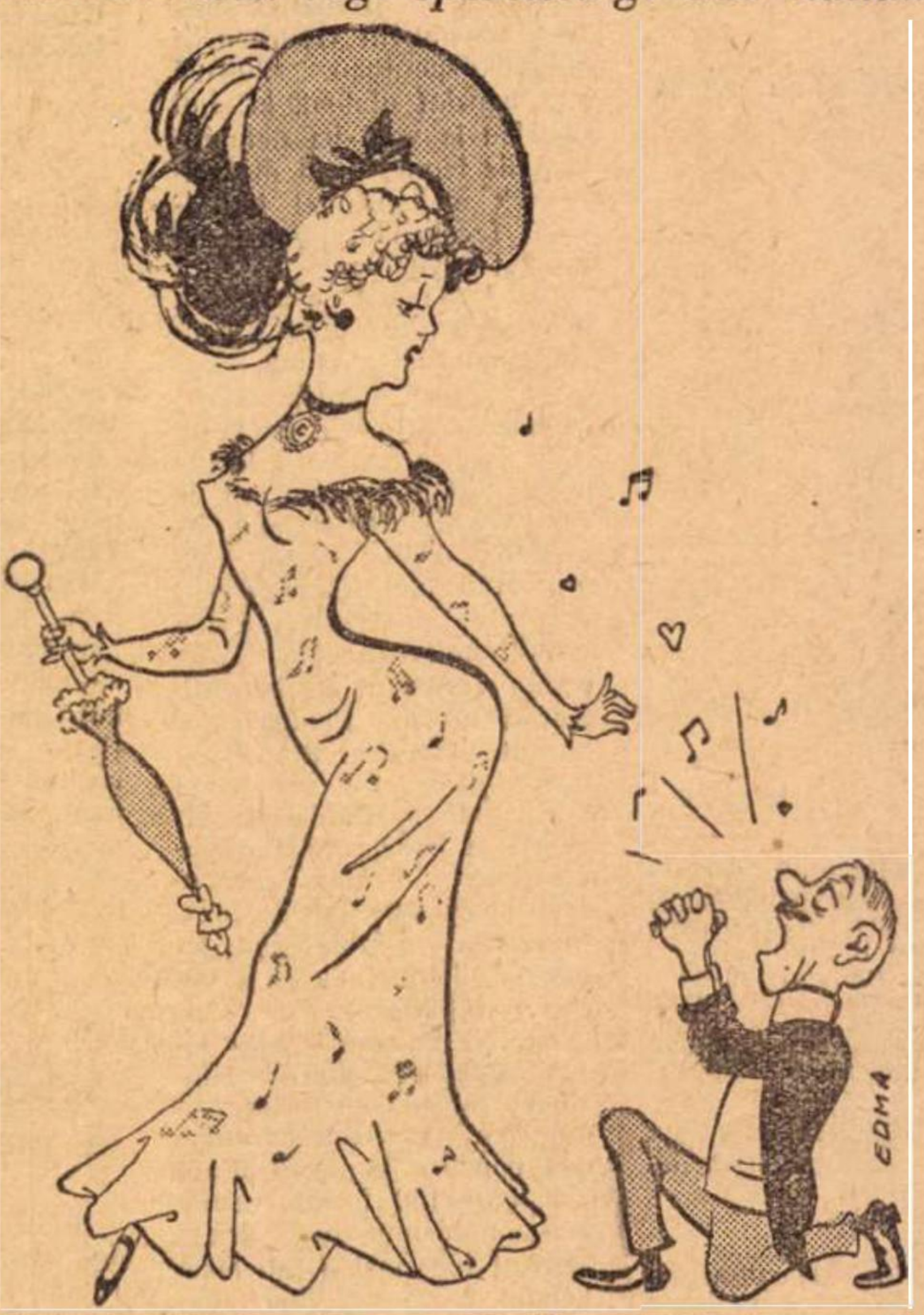

— Vilja, oh Vilja, te szép és csodás, légy az enyém…
— Nem érek rá! Ma még negyven helyen énekelek…

Csodagyerek — tízért

Aki mostanában figyelmesen tallózza a folyóiratokat, heti- és napilapokat, egész garmadával talál gyermektörténeteket: író-apák írják a gyermekeikről. Megható elbeszélést olvashatunk Julikáról, aki négy éves létére máris folyékonyan sír és majdnem olvas, Pistikéről, aki megjósolta a londoni 6 : 3-at, a 4 : 2-es félidővel együtt, sőt egy idősebb írókollégám még ma is fiacskája, a 43 éves Emilke aranyköpéseivel szórakoztatja gyérülő olvasótáborát.

Tekintve, hogy ezidőszerint gyermekem nincsen, elhatároztam, hogy én sem maradok ki a gyermekszájírók népes seregéből és újszerű módon oldom meg a kérdést. Ismerőseim ajánlatára bérbevettem egy délutánra tíz forintért Artúrkát, a Jókai-utca rémét, akinek mondásai szájról-szájra jártak a környéken.

Pontosan négy órakor beállított Artúrka. Szemre nem sok jót néztem ki belőle — szeplős, kiállófogú, szemtelen gyermeket láttam magam előtt — de bíztam abban a tételben, hogy igénytelen külső igen sokszor takar fennkölt jellemet. Artúrka illedelmesen leült velem szemben egy székre és leplezetlen undorral bámulni kezdett engem. Száját összepréselte, nehogy véletlenül is egy hang jöjjön ki belőle.

— Na, mi volt ma az iskolában? — törtem meg a csendet barátságosan. Ezt jó kezdetnek tartottam, erről már sok adomát írtak írótársaim.

Artúrka vállat vont.

— Semmi köze hozzá!… Ronda a bácsi — tette még hozzá, miután fürkésző pillantásaival kianalizált.

A beszélgetés kétségtelenül vontatottan indult meg, a hangulat feszültté vált, igyekeztem kellemesebb fordulatot találni.

— Szereted az eperlekvárt? — kérdeztem ravaszul.

Artúrka rosszindulatú szemeiből parányi érdeklődést olvastam ki.

— Jöhet! — mondta leereszkedően.

Bevágott egy egész üveggel, s úgy látszik ettől felolvadt a fagyossága, mert ezúttal először, ő kezdte a beszélgetést.

— Ilyenkor mindig aludni szoktam…

— És? — nyúltam mohón a ceruza és a papír után, most jön a történet.

— És most is aludni fogok — jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, feltette sáros lábait a heverőre, kinyújtózkodott és két perc múlva mélyen aludt.

Nyolc órára értejött az apja, brutális arcú, nadrágtartót viselő ember. Csalódottan átadtam neki Artúrkáját és a tízesét. Az apa ugyanilyen csalódottan forgatta markában a bankjegyet.

— Na — szólt hangosan csemetéjéhez, hogy én is halljam — ide sem hozlak többet. A Bakonyi szerkesztő kartárs mindig 25 forintot fizet egy délutánért…

Tardos Péter.

NEHÉZ SZÜLÉS

(Hosszú előkészületek után január végén megnyílik a Fővárosi Vígszínház kabaréja, a Kis Színpad.)

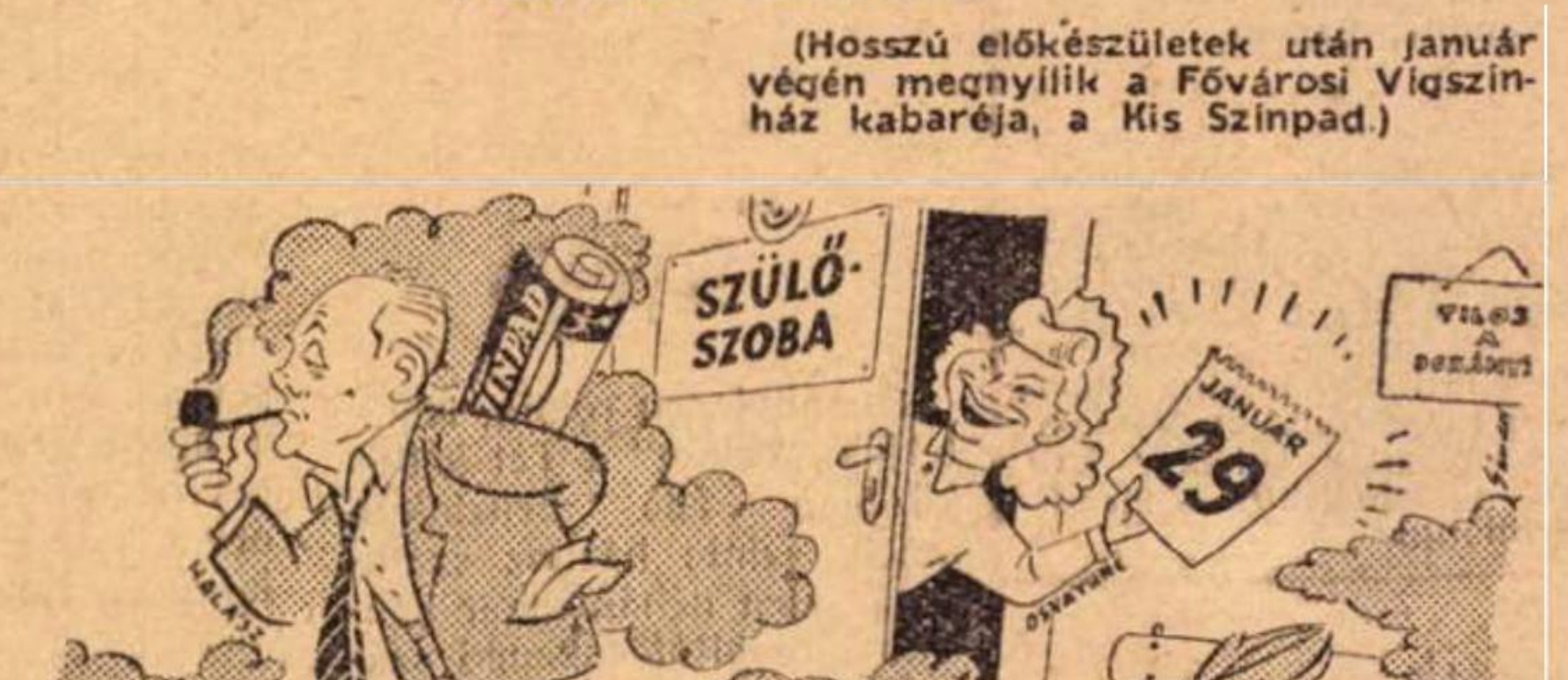

— Igazgató kartárs! Hogy fiú lesz-e, azt még nem tudom, de a dátum már megvan…

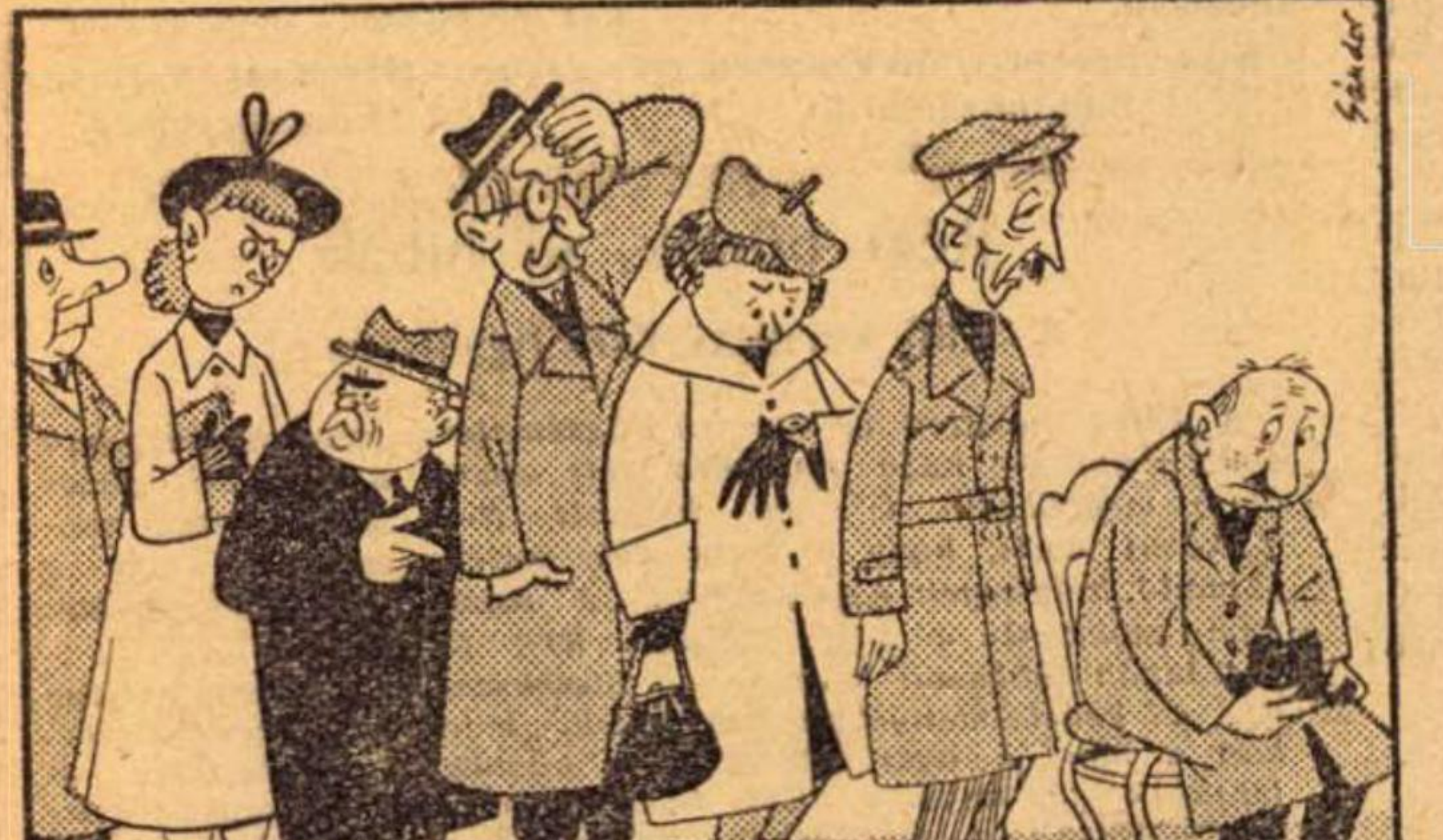

Kevés a szék az elfáradt látogatók sorbaállnak ülni.

2

PANASZ

a szovjet és a forradalomelőtti orosz képzőművészeti kiállítás panaszkönyvéből

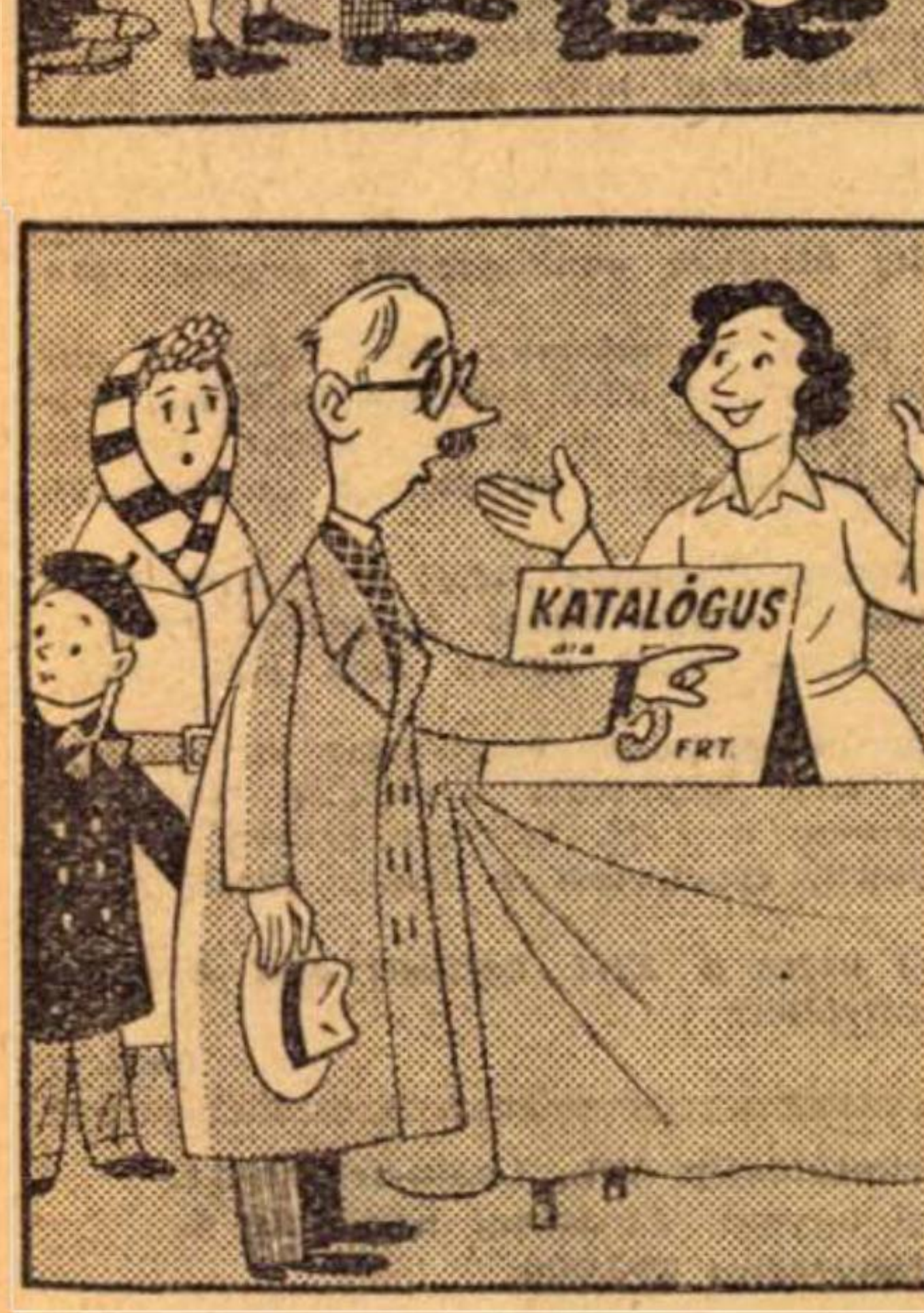

— Kérek egy katalógust!

— Jelenleg nincsen… De mire távozni tetszik a kiállításról, bizonyára hoznak.

Jól mennek a mozik

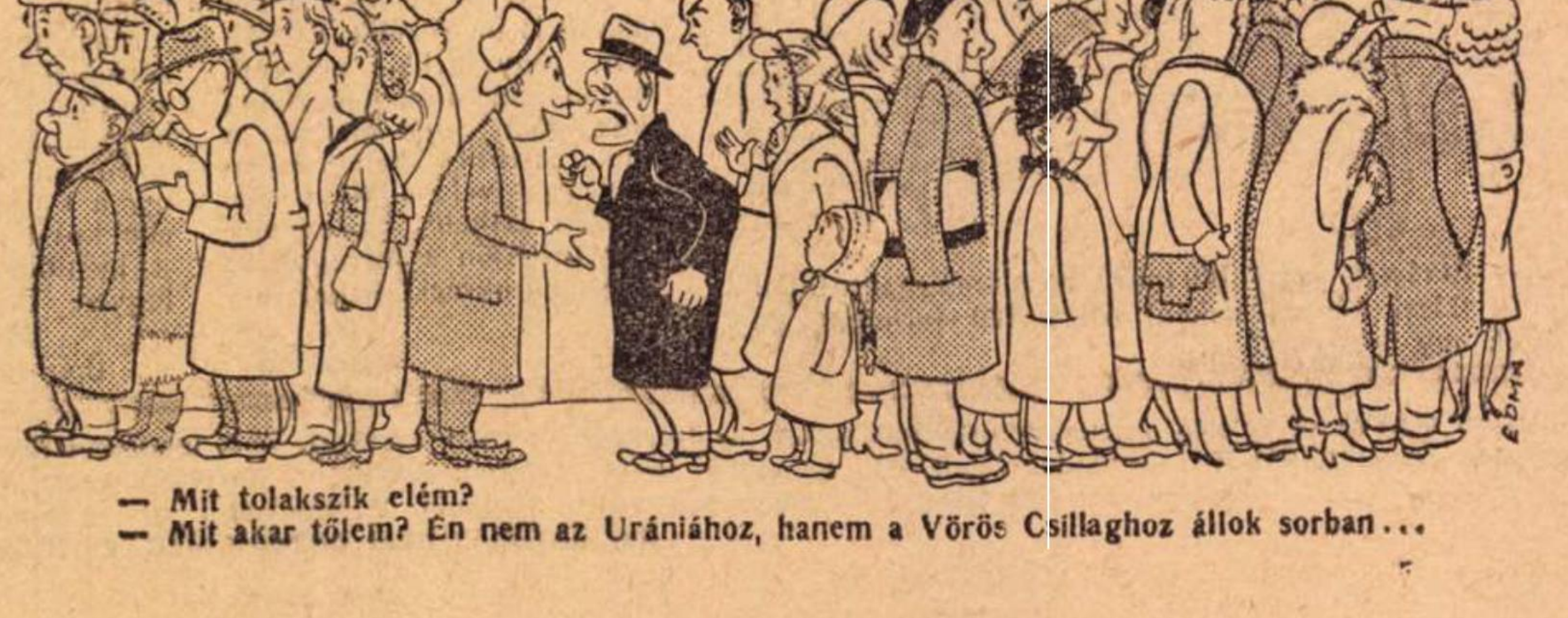

— Mit tolakszik elém?
— Mit akar tőlem? Én nem az Urániához, hanem a Vörös Csillaghoz állok sorban…

Le a bürokráciával!

SZAKÍTÁS

Első látásra beleszerettem. Szép volt, elegáns és barna. Amikor megsimogattam, úgy éreztem, mintha finom bársonyhoz érne a kezem. Enyém lesz, határoztam el szilárdan, eltökélten.

És enyém lett . . .

Nem csapom be az olvasót: barna kasha-nadrágról van szó.

Háromnapi viselés után csalódottan vettem észre, hogy a nadrág kopik, gyűrődik, sőt szép barna színe sem egyöntetű.

Rohantam vissza a ruházati boltba. Megnézték, megcsóválták a fejüket és megállapították, hogy bizony ez a nadrág három nappal ezelőtt szebb volt a kirakatban, mint most.

— Kérem vissza a pénzt.

— És a vásárlási jegyzék? — kérdezték reménykedve.

— Tessék! — nyujtottam át diadalmasan. — Kérem a pénzt!

— Az nem megy olyan könnyen. Egy új rendelet szerint ugyanis 1954. január 1-től kezdve csak a Kereskedelmi Minőségi Ellenőrző Intézet szakítási próbája után fizethetjük vissza a pénzt.

— Akkor szakítsanak, de gyorsan.

— Gyorsan nem lehet szakítani, mert előbb jegyzőkönyvet kell felvenni.

— Tessék felvenni.

— Mit csinált ön a nadrággal?

— Felhúztam.

— Nem mosta ki?

— Nem.

— Beleegyezik abba, hogy a nadrágot megcsonkíthatjuk?

— Tőlem apró darabokra is téphetik.

— Igen ám, de gépi szakítást kell végezni. Ha a szakítási próba során megállapítják, hogy a szövet kifogástalan, akkor ön köteles a megcsonkított nadrágot visszavenni.

— Szóval rongyosan, hivatalos lyukkal ellátva kapom vissza és egy szót sem szólhatok?

— Szólni lehet, de eredménye nem lesz, mert írásban kell hozzájárulni a szakítási próbához.

Visszavittem a nadrágot és azóta is gyűrötten, kopottan hordom. Nem szeretem, de nem tudok szakítani vele. Hiába, szakítani nehéz dolog . . .

Kivéve akkor, ha rendelet írja elő.

(palásti)

DIÓHÉJBAN

Örömmel értesültem a „Könnyűipari Értesítő" 1954 január 5-i számából, hogy az eddig ismert rövidítéseken kívül, — mint pl. Röltex, Ofotért, Harikö́t, stb. — újabb szenzációs rövidítésekkel gazdagodtunk. A lap 3. oldalán egy főkönyvelőségi közleményben ugyanis ez áll:

„g) Elosztó és ellátó bázisok (Lenker, Szörmeker, Rexért, Közületi Ruha, Rutex, Papella, Tefella, Kipella, Bőrella, Gyapjúbegyüjtő Nyekész) részére történő szállítások."

Szép gyüjtemény. Ha még soká így tart, külön szótárat kell összeállítani, hogy megérthessük a rövidítéseket, — írja Fischer János nyomdász.

*

Csuprot szerettünk volna vásárolni. Kávésibriket, amit szaknyelven úgy hívnak, hogy „hasas-bögre". Szép, gömbölyded edény és az az előnye, hogy egy decivel több tejeskávé iható belőle reggelire, mint az átlagcsészékből. Bejártunk néhány üveg- és edényüzletet, de ilyen kedves nagyanyám-bögrét nem kaptunk.

— Pedig nagyon keresik! — mondta az egyik helyen az elárusítónő.

— Hát akkor miért nincs? — kérdeztük kíváncsian.

— Nem gyártják! — válaszolta ő sajnálkozva.

De, ha keresik, miért nem gyártják?! — tudakoljuk mi logikusan.

*

A sziráki kisáruházban december 15. óta nem lehet barna cipőpasztát kapni. Az üzletvezető azt mondja, hogy már december 1-én megrendelte. Írd meg nekem Ludas Matyi, hogy várjak-e krémre vagy vegyek feketecipőt. Válaszodat várja Gócza Sándor, Szirák.

*

Völgyi Károly sztahanovista és brigádja írja Székesfehérvárról: a székesfehérvári Árpád-fürdőt nyáron javították. Azóta a szárazgőzben csak akkor izzadnánk, — ha bundában ülnénk. Kértük a panaszkönyvet. Válasz: a panaszt már sokszor beírták a könyvbe — eredménytelenül.

Gyakran megesik

Előfordul, hogy három-négyéves gyerekek kapnak sürgős idézést.

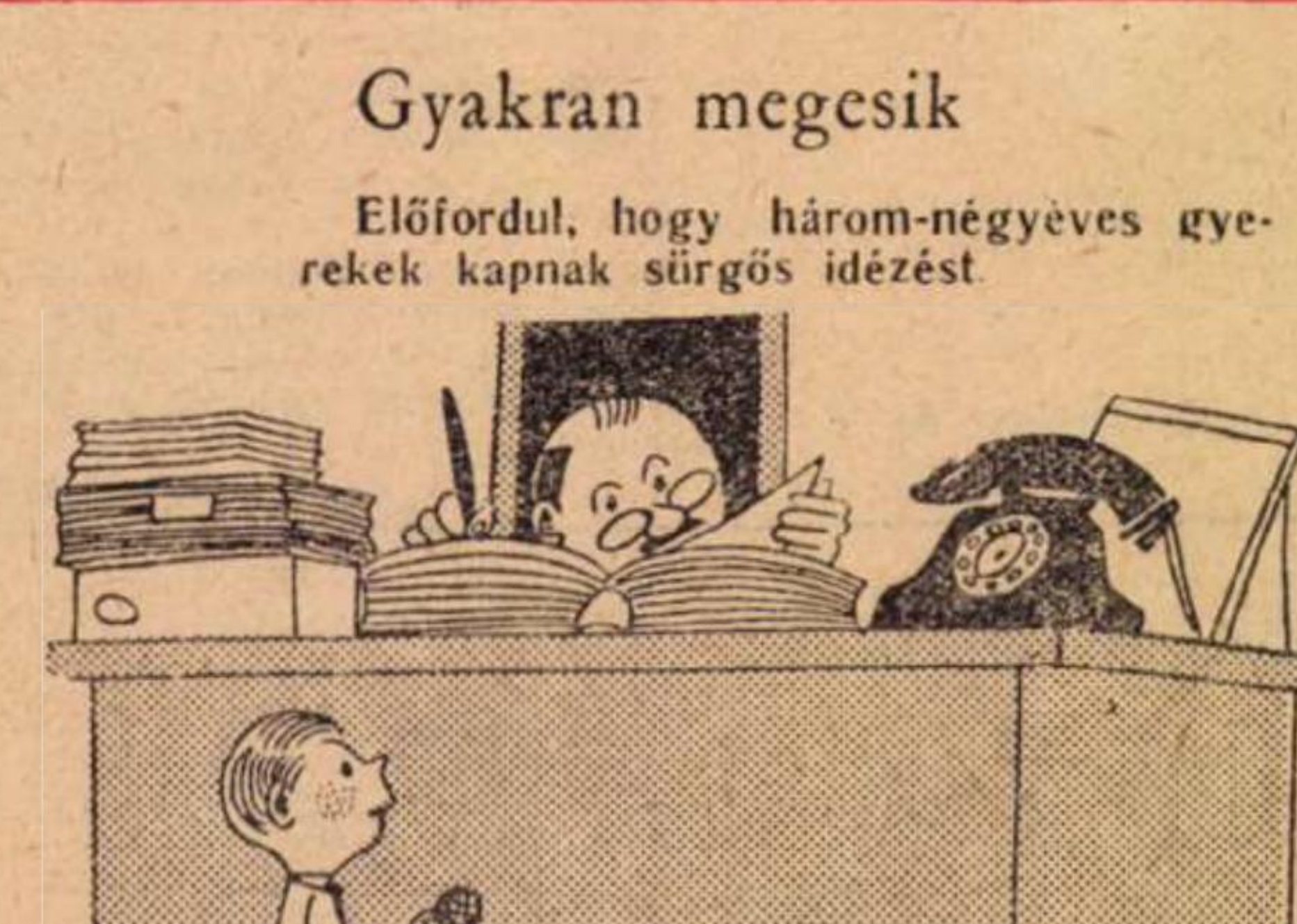

— Elkésett, ezért 100 forint rendbírsággal sujtom!

— Bácsi kérem, nekem nincs 100 forintom, de adok egy üveggolyót . . .

Panaszkodik a téti tűzoltóparancsnok

Egy kis évelejі kóstoló, noha nem valami jóféle disznótorból, hanem a kemény fagyok ellenére is buján burjánzó bürokráciából. Téten jártunkban összetalálkoztunk Németh Antallal, a község tűzoltóparancsnokával.

— Most olyat mesélek maguknak, amit talán el sem hisznek, — kezdte mondókáját.

Miután biztosítottuk hiszékenységünkről és jóhiszemüségünkről, elmondta, amint az szép sorjában alább következik:

A községnek motoros tűzoltófecskendője van. Az esetleges üzemeltetéshez 2—3 havonként Győrben, a megyeközpontban, 20—25 liter benzint utalnak ki, ami rendjén is van, ha netalántán tűz lenne, hadd működhessék a benzinnel táplálkozó fecskendő, nyomja el a tüzet egyhamar.

No, lassabban a testtel, mert egyelőre még a benzinigénylésnél tartunk. Sorja van ennek, mint a derejeevésnek. Először is Tétre csak egy értesítés érkezik, hogy kiutalták a benzint és az a győri AFORT-nál átvehető. Akkor a téti tűzoltóparancsnok kér egy rendelvényt, amelyben „utasíttatik", hogy menjen Győrbe és vegye át a benzint. Kocsit fogad. Feldobják a hordót a kocsira. Befurikáznak Győrbe. Ez oda-vissza körülbelül 40 kilométer. Átveszik a benzint, aztán hazakocsiznak. Még szerencse, hogy egy-két kiskocsma is van az úton, így a lovak is pihenhetnek és a kocsis is felüdülhet.

No, számoljunk egy kicsit. A 20—25 liternyi benzinért olyan 30 forint formán jár. A tűzoltóparancsnok napidíja 31 forint, a fuvar 120—130 forint. Summa-summárum: igen drága benzint fogyaszt a téti fecskendő. A 20—25 liter végeredményben 180 forintba kerül. Ha meggondoljuk, ezért már jóféle vörösbort is ihatna.

És mindezen röhög, ismételjük, „röhög" a Tét kellős közepén álló benzinkút, amely szinte házhoz szállítaná azt a néhány liter benzint a tűzoltófecskendő számára.

Hát tisztelt illetékesek! Nem lehetne, mondjuk, esetenként benzinjegyet, vagy kiutalást küldeni ajánlott levélben a téti tűzoltóparancsnok címére? Így mindössze 2—3 forintba kerülne a benzinjegy eljuttatása Tétre, ahol aztán 10 perc alatt bármikor beválthatná az a szegény parancsnok, aki retteg, ha Győrbe kell kocsiznia, pedig még a napidíját is megfizetik. És sajnos, úgy hírlik, nemcsak Téten, hanem még jónéhány községben így történik a motoros tűzifecskendő üzemanyaggal való ellátása. Hát igazán érthető, ha az ember tűzbejön a méregtől az ilyen bürokrácia hallatán.

Pális Pál

Csipkerózsika Szegeden

1954 küszöbén az alábbi levelet kézbesítette Szövetségünkhöz a posta:

„Futura" Magyar Szövetkezeti Központok Áruforgalmi Rt., Budapest, V., Vigadó-utca 6. Tárgy: Szarvas állomáson lévő 214 m² fedett rakhely bérletére kötött 12.960/1942. III. sz. szerződés érvényen kívül helyezése. Előadó: Nagy István intéző. Értesítjük, hogy a fent említett bérleti szerződést 1953. december 31-ével érvényen kívül helyezzük, mivel tevékenysége megszűnt s a raktárt a békésmegyei Terményforgalmi V.-nak kívánjuk átadni.

**Magyar Államvasutak
Igazgatósága, Szeged
Mészáros Miklós főintéző."**

Ideje lenne már, hogy a mesebeli királyfi eljöjjön és a MÁV szegedi igazgatóságát, a mély álomba merült „Csipkerózsikát" homlokon csókolja, hadd ébredjen fel

évtizedes álmából. A Futura 1946-ban megszűnt és a békésmegyei Terményforgalmi, amellyel a szerződést meg akarják kötni, már 1952. május óta használja a szarvasi raktárt.

A szerződést, — ha a „szabályok" úgy kívánják, — már csak a pokolba lehet kikézbesíteni, mert a Futura Rt., mint az elmult rendszer népnyúzó, kizsákmányoló központja, biztosan oda került.

**Szövetkezetek Országos
Szövetsége,
Helmeczi László**

Sebolaj is legyen a mentőládában!

A fővárosi trolibuszüzem dolgozója vagyok. Január 10-én rövidzárlat következtében üzemi baleset ért, megégettem a jobbkezemet. Azonnal a telep mentőládájához siettem sebolajért. Kinyitom a mentőládát: sebolaj sehol. Kétségbeesve rohantam a vonalműszakhoz, amely a telep közelében van. Sebolajat azonban ott sem találtam. Végre gépkocsit szereztem, bekocsikáztam a Péterffy-utcai kórházba. Itt az egyik portás a másikhoz küldött, a másik portás az ügyeletes orvoshoz. Az ügyeletes orvos adott egy cédulát, hogy menjek a 14-es szárny

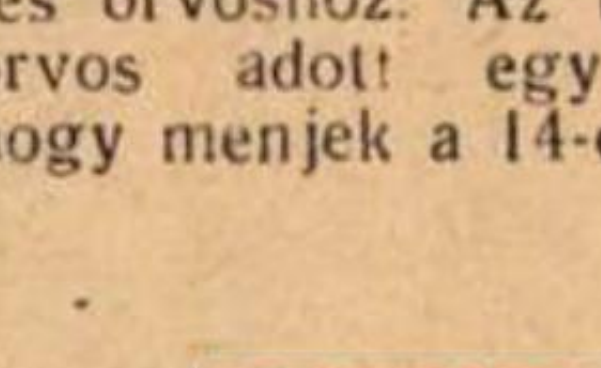

A-épületébe. Egy óra hosszat szaladgáltam, míg végre előkerült egy fiatal orvos, aki kenőcsöt tett sebemre.

Minden munkahelyen gondoskodni kell az elsősegélynyujtásról. Indokolt tehát, hogy a Fővárosi Trolibuszüzem minden részlegében, így a Damjanich-utcaiban is, ahol közel százan dolgoznak, a mentőládában sebolaj is legyen.

Molnár Antal,
Bp., III., Bécsi-út 171

Pontos elszámolás

A fodrászüzletekben is szerzői jogdíjat kell fizetni a rádión közvetített zeneszámok után.

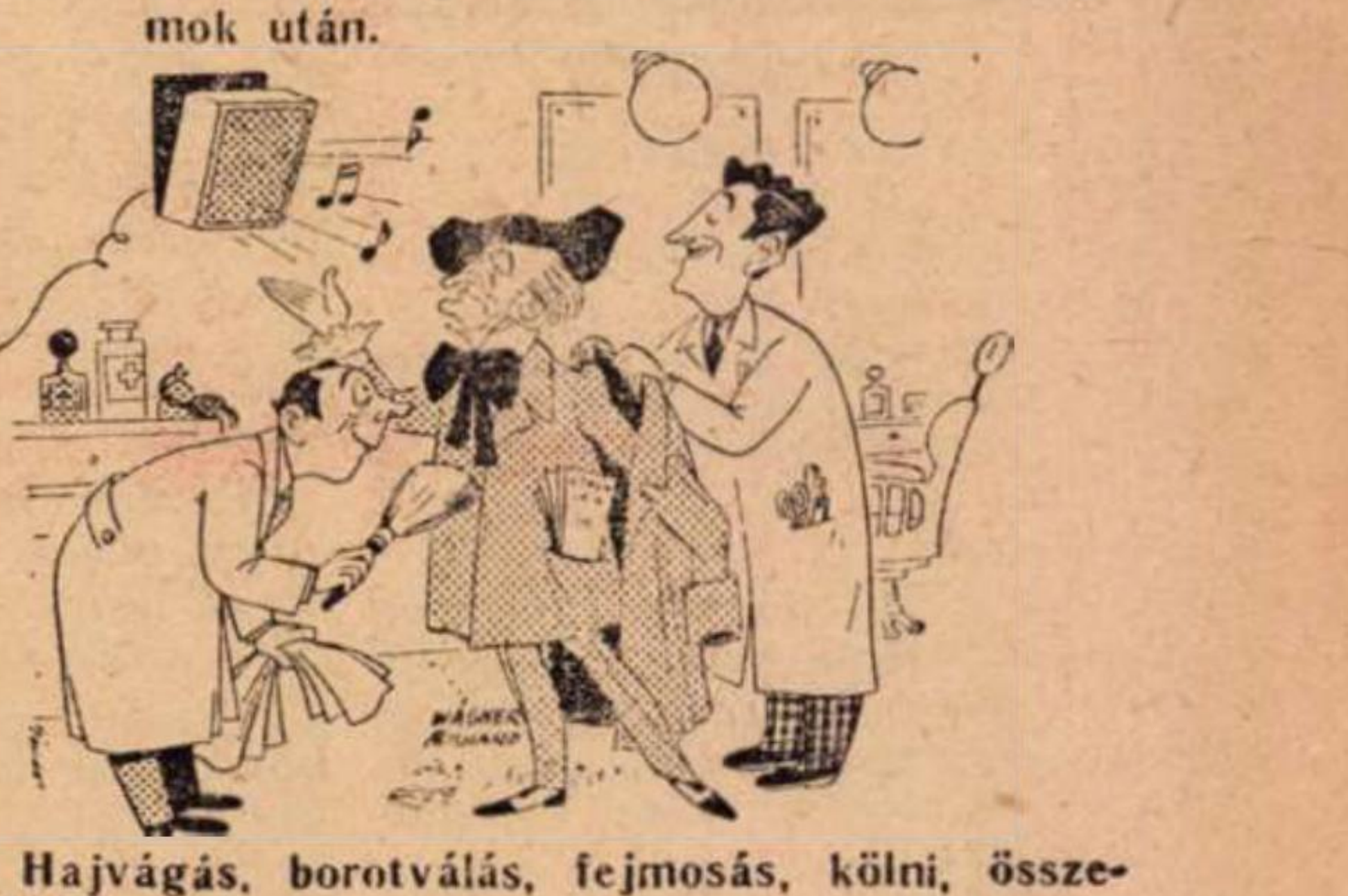

— Hajvágás, borotválás, fejmosás, kölni, összesen 12,80.

— Maguknál pedig volt egy Tännhauser-nyitány, az 13,20, tehát kapok még 40 fillért . .

Rádiókaland

1953. november 13-án Pesterzsébeten a Kossuth-utcai Keravill-boltban rádiókészüléket vásároltam. Hat hónapra szóló jótállólevelet kaptam.

Tíz nappal később visszavittem a gépet, amelyen apró hibákat fedeztem fel. Azt a választ kaptam, hogy 18 nap mulva menjek el a készülékért. Mielőtt hazavittem, ki akartam próbálni. A készülék, amely a javítás előtt bömbölt, most meg sem szólalt. Megállapították, hogy két cső kiégett. Javasolták, hogy vegyek két csövet és akkor a gép újra jó lesz. Megemlítettem, hogy amikor a készüléket javításra átadtam, a csövek hibátlanok voltak, ami természetes is, hiszen tíz nappal ezelőtt vásároltam az új készüléket. Azt tanácsolták, hogy ha nem akarok csöveket vásárolni, akkor vigyem az Egyesült Izzóba és cseréltessem ki. Kivettem egynapi szabadságot és Ujpestre mentem. Az Izzóban kijelentették, hogy csak a Keravill megbízottjával tárgyalhatnak. Kérésemre a Keravill egyik dolgozója kiment a gyárba, de vele sem intéztek el semmit, hanem közölték, hogy csak postán fogadnak el panaszokat. A Keravill kérésemre levelet küldött az Izzónak. Erre nem is válaszoltak.

A Ludas Matyi útján kérdem: ha javítás alatt égett ki a cső, miért nem a Keravill cserélte ki? Ha pedig az Egyesült Izzó köteles kicserélni, miért nem intézkedtek két hónap óta? Végül azt is szeretném tudni, hogy ki téríti meg nekem a két cső árát?

Scheiring Ferenc

Ludas Matyi elintézte

*Nem folyik már a víz
Az elroml
Mivel
Segített a*

Sziklai István,
Bp., XXII. Honfoglalás-u. 5.

A balatonzamardiak nevében köszönjük, hogy panaszunkat közölték. A cikk megjelenése után az Országos Moziüzemi Igazgatóság azonnal intézkedett. Már zavartalanul szórakozunk a moziban.

**Kiss Ferenc, MÁV-intéző,
Balatonzamárdi**

A „Tető-ügy" című közleménnyel kapcsolatban intézkedtünk, hogy a VII. kerületi Takarító Vállalat ideiglenesen fedje be a tetőt nehogy nak. Kérj hogy a még jobban

VII. ker. Ingatlankezelő V.

A „Zalamerenyei dolgozó parasztok kérik" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a mezőgazdaság megsegítésével kapcsolatos intézkedések keretében az év második negyedében a szükséges munkákat elvégzik.

**Országos Vízügyi
Főigazgatóság**

Régi bűnök, új hibák

A XIII. kerületi KIK figyelmébe!

A Pannónia-utca 66. számú, hatemeletes bérház 1942-ben épült. Építője nagy haszonra tett szert. A központi fűtés olcsó megoldásán is sokat keresett. Nem lehet tehát csodálkozni azon, hogy a fűtőtestek mérete sem felel meg a fűtendő helyiségek nagyságának. A rossz építkezés azonban nem csökkenti a XIII. kerületi KIK felelősségét.

A lakók többszöri kérésére az illetékesek elhatározták, hogy új, a követelményeknek megfelelő méretű fűtőberendezést kap a ház. A nyár végén el is hozták a fűtőtesteket és lerakták az udvarra. Két hónapig marta a rozsda, mire hozzákezdtek a szereléshez. November elejére feljutottak a második emeletre. Tovább nem is szerelték. Elvégre nem lehet mindent egyszerre. Most felemás fűtőtestek vannak a házban. Az új fűtőtestek több meleget adnak, mint a régiek. De az emeleteken, — ahová már az alacsonyabb hőfokú víz jut fel — a régi fűtőtestek nem megfelelőek. Ezzel azonban mit sem törődik a KIK! Keveset fűtenek, akkor is rosszul, pedig idejében gondoskodtak szénről: van szenük.

Egyszer mégis volt meleg és melegvíz! Éppen azon a napon, amikor a sok panaszra, a KIK műszaki küldöttei hőmérővel a kezükben, végigjárták a házat. Akkor annyira befűtöttek, hogy megállapíthatták: minden a „legnagyobb rendben van".

A hőmérő igazat mondott, kellemes meleg volt mindenütt. De a hőmérő higanyszála másnap ismét visszaesett 19 fokról 7—8 fokra. Talán azért, mert aznap nem volt KIK-vizsgálat?

Mindezek a panaszok lakógyűlésen hangzottak el, amelyeken a XIII. kerületi KIK meghívott képviselői meg sem jelentek. Ott volt azonban a XIII. kerületi Tanács megbízottja, aki igen helyesen, egyetértett a lakók elítélő véleményével.

Mikor hallgatja meg végre a XIII. kerületi KIK a lakók jogos panaszát és követelését?

(retter)

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. Példányszám: 300.000
KÉZIRATOKAT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!